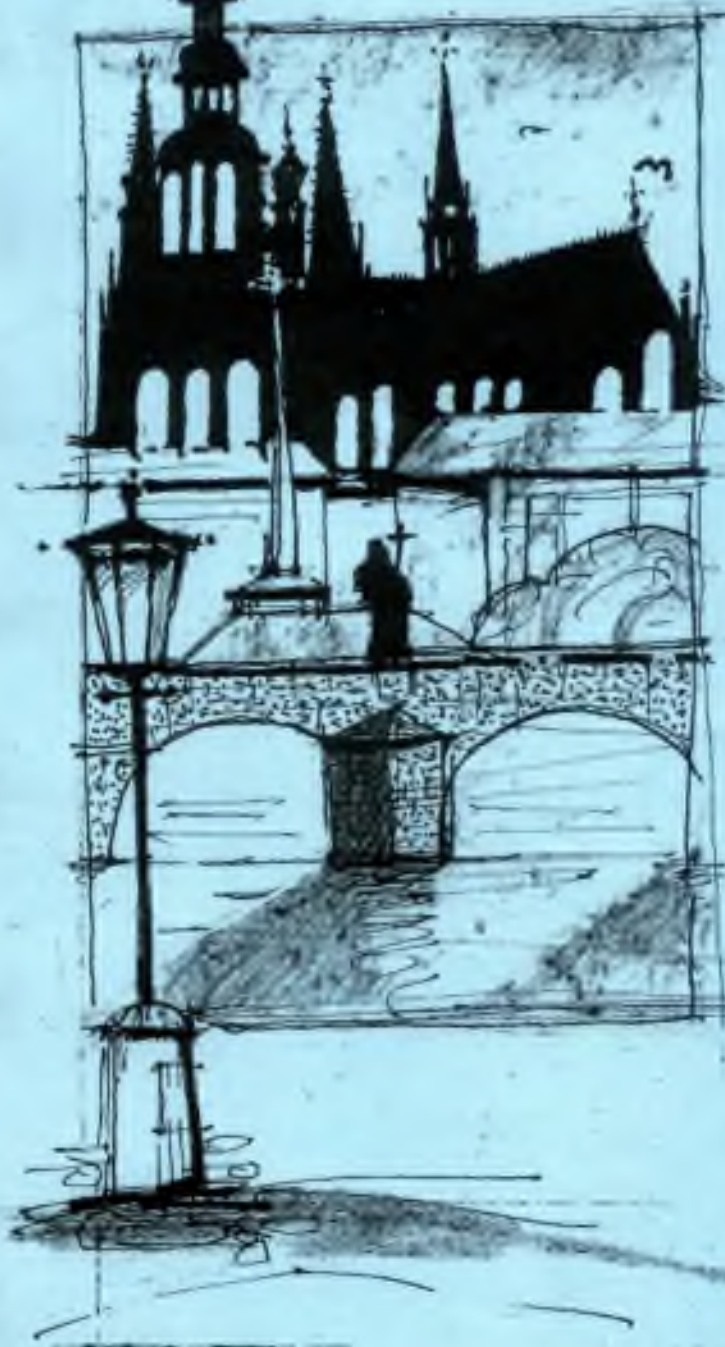

VĚSTNÍK SOKOL SYDNEY

AUSTRALIA*

PROSINEC 2007

EDITA BERNTSEN B.A., LL.B.
SOLICITOR AND ATTORNEY

7 ST PAULS ST, RANDWICK NSW 2031

**ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA
POSKYTUJÚCA SLUŽBY V ROZLIČNÝCH
OBLASTIACH PRÁVA, VRÁTANE
EMIGRAČNÉHO.**

Právnu poradu si môžete zaistiť na:

TEL: (02) 9399 9374 MOB: 0423 056 884

FAX: (02) 9326 6012

EMAIL: eberntsen@optusnet.com.au

DENTAL IMPLANTS

Missing Teeth?

Dental Implants may be the solution:

- You can talk, laugh and smile without worrying. Your new teeth will be fully anchored and feel just like your own teeth.
- Eat what you like without problems
- Recover your natural smile
- A safe and reliable treatment method
- There is no need to file down adjacent teeth

**Dr. J. Mader, Suite 106, "Piccadilly"
222 Pitt Street, Sydney, 2000
Phone: 9264 5210**

Our Treatment Solutions

Single Teeth

Multiple Teeth

Dentures

Whether you are missing a single tooth or a complete jaw, we will have a solution to meet your needs. Implants have a totally natural appearance and feel just like your real teeth. Please visit

THE MAGICAL WHITE CHRISTMAS NEW YEAR TOUR

Welcome the New Year in Budapest!

Departs 24 December – Return 12 January '08

VIENNA - BUDAPEST - PRAGUE ČESKÝ KRUMLOV - BRATISLAVA
20 Day Luxury Escorted Personalized Tour - Flying Emirates

Visit the Christmas Markets at Schönbrunn Palace in Vienna Welcome the New Year in Budapest (Gala dinner with entertainment) Enjoy Opera in Prague and Bratislava, Concert in Vienna, Spa in Budapest
Discover Český Krumlov - the most wonderful medieval city in Central Europe

An extraordinary Experience at extraordinary value

\$9,700 per person twin share

All Inclusive Early Bird Book by 01 June SAVE \$300 PP

Some of the things we do on the 20 - day Tour:

- Explore the magnificent capital cities of Vienna, Budapest, Český Krumlov, Prague and Bratislava with local expert guides!
- Enjoy the Traditional Christmas Markets at Schonbrunn Palace - Vienna.
- Visit Schönbrunn Palace- the summer residence of the Habsburg family, the rulers of the Austro-Hungarian Empire.
- Enjoy Dinner at the famous Vienna's Kursalon Johann restaurant followed by a world class concert performed by the Viennese Waltz Orchestra in the splendid surroundings of the famous Kursalon where Strauss family celebrated their greatest triumphs.
- Explore Vienna and the most beautiful part of the Vienna Woods with its Roman city of Baden, hunting lodge Mayerling, and the medieval cloister of the Cistercian Abbey of Heiligenkreuz.
- Dine at Griechenbeisl - Vienna's oldest restaurant.
- Dip into one of the thermal pools and rejuvenate yourself with 2 spa treatments at the luxury Spa hotel in Budapest on picturesque Margaret Island in the river Danube which divides Buda and Pest.
- Enjoy the Special New Year's Gala Dinner with entertainment at our luxury hotel Thermal Budapest.
- Attend the performance of Carmen at the stunning Prague State Opera that opened its doors in 1888.
- Admire the inside of Budapest's neo-gothic Parliament House and other thrilling sightseeing taking you to famous landmarks, and the countryside. We make sure you see it all!
- Enjoy the spectacular evening cruise on the Danube.
- Explore the medieval UNESCO listed town in the Czech Republic - the most beautifully preserved city of Český Krumlov, where 82% of buildings are registered as cultural monuments!
- Discover 2000 year old Bratislava, capital of Slovakia, while staying at the luxurious 5-star Radisson Carlton Hotel, walking distance from the old town.
- Enjoy Opera performance at the spectacular 100 year old Opera House next door to our hotel.
- Share your holidays with a group of like-minded individuals, where the pace is leisurely, and the hotels are first class, perfectly located and most things are pre-paid.
- Break the long journey home and get a good night sleep at the Dubai (United Arab Emirates) Hotel before arriving to Sydney.

Eva Santo

Director / Tour Leader - European Spa Tours - Eva's European Tours

Contact Us Now ! Phone: (02) 9449 1786 Mobile: 0419 999 565

Email: eva@spatours.com.au

Licence No. 2TA5824

"Let me Escort you the way I would escort my best friend!"

Eva

*APOTHEKER
SCHELLER
IDEAS OF NATURE*

*FOR HEALTHY SKIN AND A NATURALLY BEAUTIFUL
COMPLEXION*

Dr. Scheller's natural skin care range is made in Germany and sold in over 46 countries. Go to our web site and see our full range of skin care. Postage is included in all pricing, or you can ring and arrange an appointment at 1/125 Garden Street Narrabeen Sydney.

Apotheker Scheller has a created different skin care series for

- Normal
- Dry
- Sensitive
- Mature
- Mixed skin types

Mention this advertisement and receive 10% off.

Contact aileen@aromatherapyonline.com.au or 0414 442 220

www.aromatherapyonline.com.au

GOULBURN WINE & SPIRITS SUPPLY PTY LTD
INCORPORATED IN NSW

Wholesale Wine & Spirits Merchants
9-13 Brisbane Street, Darlinghurst, NSW 2010 Australia

Tel (02) 9264 8459 Fax (02) 9264 8941

* WE IMPORT A LARGE RANGE OF CZECH BEERS & SPIRITS *

• BŘEZŇÁK & ZLATOPRAMEN	• JELÍNEK BOROVIČKA
• KARLOVARSKÁ BECHEROVKA	• JELÍNEK FERNET
• TUZEMSKÝ RUM	• STARÁ MYSLIVECKÁ
• JELÍNEK SLIVOVICE	• PRADĚD
• JELÍNEK GRIOTKA	• KMÍNKA
• KLÁŠTERNÍ TAJEMSTVÍ	• JAKA MARUS

* WE DELIVER LOCALLY AND INTERSTATE *

Z PERA STAROSTY

Pomalu končí další rok sokolského života a rád bych řekl, že naše situace se tak jako v minulém roce stále vylepšuje, přestože malé organizace jako je Sokol jsou oběti pravidel a nařízení místního "Council". Zajišťování periodických a nákladných kontrol požárního zařízení, osvětlení nouzových východů, obnovení "Entertainment Licence" a povinný rozvod teplé vody nám způsobilo mimořádné a celkem značné výdaje. Naše situace se však stále zlepšuje a doufám, že tomu tak bude i do budoucna. Otázkou však zůstává kdo ponese štafetu dál? Ale i toto se doufám vyřeší. Blíží se každoroční "Mikulášská dětská nadílka" a to 9/12/2007 a já Vás tímto srdečně zvu. Podrobnosti najdete v další části tohoto čísla. Na závěr bych rád poděkoval všem členům výboru za celoroční obětavou práci a také všem těm, kteří se podíleli na zajišťování společenských a sportovních akcí.

Šťastné a veselé vánoce všem členům a čtenářům Věstníku a vše nejlepší do nového roku 2008 Vám všem přeje

Jarda Krejčík.

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Prosíme zahraniční odběratele Věstníku, aby pokud možno platili předplatné v australských dolarech, většinou jde „draft“ od banky předem objednat. Za převod z jiné měny nám banka účtuje 10.50 australských dolarů. Jen poštovné do zahraničí za ročních 6 čísel nás stojí 22.20AUD a bude co nevidět opět zvýšené. Děkujeme za pochopení.

Dary a předplatné na Věstník celkem \$340; fond na údržbu Národního domu \$50. Mnoho díky všem dárcům.

Členské příspěvky - Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2008 JSOU SPLATNÉ DO 31/1/2008**. Někteří členové ještě nezaplatili za rok 2006 a mnozí za rok 2007.

Věstník: předplatné pro nečleny je \$25 na kalendářní rok od 1.1. do 31.12.2007.

Vydání: celkem \$5,255, z toho mimořádné bylo renovace nouzového osvětlení \$830.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1.9.2007 do 31.10.2007:

Dvorský J	50	Kotek M	25	Šmol P&H	30
Huřták J	50	Sedláčková M	25	Hrabica F	50
Jedovnický S&J	50	Šetelíková M	50	Steklá I	35:
		Selíga Z	25		

Prosim vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd, 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086**.

„SOKOL SYDNEY LTD“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „Money Order“ je teď jediný „Payee“ australským bankám přijatelný. Prosíme používejte jen tento název pro všechny platby.

Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

Petr Čermák

VEZMĚTE, PROSÍM, NA VĚDOMÍ NOVOU ADRESU PRO ZASÍLÁNÍ VŠECH PLATEB: SOKOL SYDNEY LTD, 16 GRATTAN CRESCENT, FRENCHS FOREST NSW 2086.

Sokol Sydney Vás zve na
Mikulášskou nadílku

v Neděli, 9/12/2007

od 14:00 do 16:30

Program pro děti, lehké občerstvení a zákusky již od 13:00 hodin.

Rezervace nejpozději do Čtvrška, 6/12/2007

Telefon: 02 9807 4468, SMS: 0407 940 570

email: jhsokol@exemail.com.au

Jedno pozapomenuté výročí *Jana Rosáková "Sokol" 8/9 2007*

V roce 1907 se konaly volby do rakousko-uherského říšského sněmu - poprvé podle všeobecného rovného volebního práva. Ve čtvrtém obvodu, jehož centrem bylo Valašské Meziříčí, se o přízeň voličů ucházely tři volební uskupení: konzervativci, spoléhající se na katolické smýšlení obyvatelstva, sociální demokraté a česká strana pokroková. A právě člen této strany dr. Kraicz navrhnul jako kandidáta svého přítele, profesora Masaryka. Masaryk Valašsko znal ze svých letních pobytů s rodinou i z návštěv u dr. Kraicze, a tak kandidaturu přijal.

První předvolební schůze se konala v meziříčské sokolovně. TGM zaujal voliče zejména věcným politickým programem, jehož cílem byla občanská společnost, dosažená cestou demokratických reforem. Volební boj byl tvrdý a TGM se stal terčem nevybíravých útoků z konzervativního tábora.

Hranice volebního obvodu, později nazývaného také obvodem valašských měst, se téměř kryly s tehdejšími hranicemi Sokolské župy Valašské a většina Masarykových stoupců byla členy Sokola.

A tak Masarykova volební kampaň probíhala také po „sokolské linii“. V prvním kole nebylo o vítězi rozhodnuto. Druhé kolo se konalo 23. května 1907. Sociální demokraté tehdy stáhli svého kandidáta a Masaryk zvítězil s převahou 800 hlasů.

Zprávu o vítězství se Masaryk dověděl v kruhu svých přátel ve Valašském Meziříčí a na památku se dal vyfotografovat s přáteli, ale i s náhodným kolemjdoucím před hotelem Moravia. Fotografie se dochovala a její kopie je umístěna pod pamětní deskou na domě v němž hotel Moravia byl.

Meziříčtí občané se na počest stého výročí zvolení TGM pokusili o rekonstrukci této události. Sokolové, stejně jako před sto lety, byli při tom. A rovněž při oficiálním vyvrcholení celoměstských oslav.

UKOLÉBAVKA VÁNOČNÍ *Jan Neruda Zpěvy páteční*

Spi, Jezulátko, spi!
Zas chudých lidí chudé dítě
jen do jesliček uloží Tě —
ach, kolikrát už lidstvu dáno
a Jidáši vždy zaprodáno,
spi, Jezulátko, spi!
Spi, Jezulátko, spi!
Spi sladce na tom seně holém,
my dech tajíme všichni kolem,
vždyť Tobě, věčné pravdy synku,
je také třeba odpočinku,
spi, Jezulátko, spi!
Spi, Jezulátko, spi!
a nabeř v spánku nové síly,
máš konat ještě mnohou míli:
té cesty lidstva ku spasení,
té ještě dlouho konec není —
spi, Jezulátko, spi!
Spi, Jezulátko, spi!
Za Tvé o bratřích naučení
svět vezme Tě zas do mučení
a než se lidstva pouta zdrtí,
je třeba ještě velkých smrtí —
spi, Jezulátko, spi!

**Všemohoucí Bůh má rád hříšníky, tvrdě ale trestá hříchy extremistů.
Ježíšek, betlémské jesličky, vánoční stromeček - tři symboly
adventních dnů.** Ivó Fencl 18.12.2003 Britské listy www.blisty.cz

Vánoční trhy v českých metropolích jsou v plném tempu. Jen sebevědomé a velikášské Pražáky zatím potkalo neštěstí. Vyvrácený, rukou mocného živlu ukroucený, vá-

noční strom - obr tam ukázal padlou špicí na místo, kde kdysi stával nerozumem revoluční lůzy stržený barokní mariánský sloup. Jeho znovuoobnovení dnešní známé konšelské firmy pár týdnů předtím zablokovaly. Možná, že tuto událost i někdo jiný vyloží jako boží varování za jejich hříšně domyšlivou zpupnou požívačnost.

I v jiných českých městech máme většinou od 20. let minulého století historicky doložitelnou vlastní tradici veřejných vánočních stromů. Dá se dohledat v zápisech usnesení městských rad. V mé Plzni máme například zachovaný zápis z listopadu 1925, kterým zde byl „podle dánského vzoru“(!?) veřejný strom téhož roku poprvé zasazen přímo do náměstí u sv. Bartoloměje.

Je sporné, zda první vzrostlou vánoční jedli vztyčili na náměstí v New Yorku v roce 1912 a v Evropě 1924 ve Výmaru. Tvrdím, že v Praze máme tradici veřejných vánočních stromů starou už dvě stě let. Jan Neruda, známý odpůrce klerikalismu, kritizoval už v sedmdesátých letech 19. století „dobročinné vánoční stromky pro chudé děti“ tehdy umístované na několika veřejných místech v Praze. Nelíbilo se mu nesmyslné vraždění stromů a stromečků, a také pokrytecká sebe-prezentace tehdejších zazobaných „městských dobrodějů“ ve stylu „paní N-ová, kdyby vás ale nebylo...“

Na příbězích veřejných vánočních stromů na křesťanských náměstích Evropy (i Ameriky) je možné sledovat postupující odnáboženštění naší civilizace. Znesvěcování symbolů božího řádu zde začalo dávno a už v roce 1873 to český klasik ve svých fejetonech ironicky komentoval. Vánoční stromy měly původně především zobrazovat duchovní symboliku adventu - radostné očekávání narození Ježíše Krista - bohočlověka a spasitele. To se ale nezdařilo, neboť rodinné vánoční stromky (a později i veřejné stromy na náměstích) betlémskou symboliku jen doplnily.

Proč? V roce 1570 se první stromeček objevil v kalvínských Brémách. Hlavním důvodem nově vznikající vzdoro-tradice bylo obnovené odmítání zobrazování Boha, Ježíše a svatých. Důsledky kalvínsky fundamentalistického postoje, odnože protestantsko-luteránské reformace, jsou známé. Radikální destrukce uměleckých děl zde například z řádění zimního krále Fridricha Falckého ve Svatovítské katedrále před bitvou na Bílé Hoře. Během 17.-18. století se postupně vžil vánoční rodinný stromeček v celém reformačním Německu. Na počátku 19. století jej přijal i katolický císařský dvůr ve Vídni a v roce 1820 je znám i z jedné pražské podnikatelské rodiny. Soukromé vánoční stromečky sekularizované politické režimy většinou tolerovaly. Věděly, že jejich tradice se s postupujícím zesvětštěním v některých rodinách úplně odtrhne od svého náboženského východiska a změní se v sentimentální rituál bez duchovního obsahu.

Na jednom zbožném obrázku klepe malý Ježíšek na dveře. Vedou do lidského srdce. Barokní jezuitská hyperbola vlastně funguje ale už od čtvrtého století, kdy křesťanská církev nově vyložila pohanskou symboliku zrození slunce (dies natalis Solis invicti) jako slavné zrození Krista Pána (festum nativitalis Christi). I jiné civilizace astronomický bod zimního slunovratu, náš Štědrý den, vnímaly jako „chvilu tajemné, plné kouzel a zázraků, kdy i veškerá příroda je oživena, kdy domácí zvířata mezi sebou hovoří a člověku se odhaluje budoucnost“. Klasik Karel Jaromír Erben českou vánoční atmosféru i s některými pohanskými magickými a lidovými zvyky neopakovatelně vypověděl v jedné z básní v Kytici.

Trvalo ale staletí, než bylo křesťanům povoleno Krista-bohočlověka zobrazovat. To schválil až koncil nicejský (787), do té doby byly povoleny jen symboly: ryby - znamení čistoty „nového člověka“, chleba - „jsem chléb života“, révy a beránka - „hostiny Páně“ - dodnes zobrazovaných na bohoslužebných předmětech. Římské katakomby jsou těchto symbolů plné. Je možné, že měly i zmást pronásledovatele. (Přesto však se Kristus už předtím objevoval na malbách a obrazech - v raném středověku například někdy splýval s postavou Orfeovou, bohem orfického náboženství.) Vytvoření prvního náznaku betlémských jesliček patří do chrámu Ad presepa (U jesliček) v roce 335 v dnešním Santa Maria Maggiore. Také athénská deska z ostrova Nexos z roku 400 má už reliéf Ježíška a nad ním hlavy osla a vola.

V Čechách se objevil vánoční motiv poprvé ve 12. století na vyšehradském cyklu obrazů, ale skutečný nejstarší Betlém a „jesle dosud nikde nevidané“ jsou zaznamenány na našem území až v roce 1560. O rozmach tradice se zasloužili františkáni i jezuité. Od 18. století byly v zemích české koruny už jesličky běžné. Ze skoro každé staré i novější betlémské scénérie s božím nemluvnátkem a jeho pěstouny vyzařuje vnitřní klid a láskyplný jas, které zahřeje i ty, kdo zde už ničemu nevěří. „Vidíme bezprostřednost života, obraz dítěte, ve kterém se koncentrují obrazy všech dětí se vši milostí a sladkostí jejich“, napsal před 130 lety také Jan Neruda.

V případě betlémské jesličkové tradice nebylo zesvětštění tradice tak snadné jako v případě tradice stromečkové. Dokládají to například reakce obyvatelstva na administrativní zákaz Josefa II. Ten zrušil v kostelech živé předvádění vánočních her podle evangelijního příběhu. Odpor proti jeho politicky pragmatickému a rozumářskému extremismu nastartoval tradici lidových obchůzkových her- vánočních, jesličkových a tříkrálových. Ty leckde nyní opět ožívají, včetně vánočních her v křesťanských chrámech. Naše nejstarší dochovaná česká Rakovnická vánoční hra je ale až z baroka (1684).

Ateistické totalitní režimy se tradici veřejných vánočních stromů pokoušely zneužívat k „převýchově lidu“ nebo je úplně zakazovaly. Současný postmoderní kapitalismus si z nich udělal hlavně lákadlo byznysu a konzumerismu. Elektronickými technologiemi a kýčovitým přesevřeným aranžmá překryl přirozený půvab a původní adventní smysl zástupného symbolu rozjímavé zdrženlivosti i radostného očekávání narození Ježíše Krista, Božího syna, Pána i dárce života. Přesto hlavní tři symboly adventu zůstávají i po staletích součástí naší křesťanské středoevropské civilizace, která se ukázala odolná proti invazi nevkusných dědků Mrázů z Východu a nyní Santaklausů ze Západu.

K psychologii vánočních svátků patří ozvěny tajemství, jako stínu pravé víry: Vzkazy a tušení o nadpřirozeném původu našich lidských obdarování jako záležitosti rajské, božské, toho, co nás přesahuje, co můžeme vnímat jen mimorozumově, a co plně dokáže vnímat jen dítě. Snad proto mají vánoční stromky živou tradici v rodinách, kde jsou malé děti a dospělí z nich čerpají radost, pocit vlastního lidského naplnění a pravého štěstí.

Někteří nevěřící dospělí se s touto zkušeností setkají jako s darem milosti víry na životní cestě jen výjimečně. Pokud se proti poselství křesťanské symboliky jejich srdce nezatvrdlo v kámen, pokud se od božího nemluvnátka a dospělého křesťanského Boha neodvrátili a nenahradili si jej bohy pohanskými, supermany nebo exotickými učenými.

Duch Vánoc. *Maruška Sedláčková*

Mohu si stále ještě vybavit okouzující vánoční svátky před mnoha lety. Jako děti jsme se těšily na jejich půvab, krásu a na tajemství dárků. Vánoční svátky mých dětských a dívčích let byly tradiční. Moje maminka se na Vánoce postila až do večere, kdežto děti i otec měli k obědu „kubu“; dušené kroupy se smaženou cibulí a houbami. V domě panovala elektrická atmosféra. My děti jsme nahlížely klíčovou dírkou do pokoje, který byl zamčen po několik dní. Chtěly jsme uvidět Ježíška, jak přináší dárky a zjistit, zda tam už je vánoční stromeček.

Příprava sváteční večere trvala celý den. První chod byla rybí polévka s tence nakrájenou zeleninou a jikrami. Pak přišel předkrm, kousky ryby ozdobené zeleninou v aspiku. První hlavní chod byly tlusté plátky ryby, obalené v mouce a ušlehaných vejcích a vyválené ve strouhance. Byly usmažené do zlatova a křehounké a podávané s bramborovým salátem bohatým na zeleninu jasných barev, s okurčičkami, vajíčky, a majonézou. Nikdy jsem nejedla tak dobrý bramborový salát jako ho dělala moje maminka. Další chod byl podáván pouze na štědrovečerní hostině. Porce kapra v černé omáče, tak jsme to nazývali. Bylo to plné oříšků, hrozinek, sultánek a jeřabin, temné po kaši ze sušených švestek, nakyslé od malinového džemu a zhuštěné nastrouhaným perníkem. Recept se všemi přísadami a dlouhou dobou přípravy je příliš složitý a vzalo by spoustu času to popsat. Všichni jsme to měli moc rádi a těšili se na tuto vzácnou pochoutku skoro tolik jako na dárky.

Když můj manžel přišel do naší rodiny nechtěl to ani ochutnat. Ryba v omáče, která chutná jako „anglický vánoční pudink“. Nikdy v životě. Prostě to nebyla rodinná tradice. Vtom se náhle ozvalo zvonění. Myslili jsme si, že Ježíšek nám dal znamení a my jsme vtrhli do už nezamčeného pokoje. Krása velkého vánočního stromku nám vzala dech. Čokoládové bonbony zabalené do staniolu lesklých barev visely na všech větvičkách, zavěšené jako jiskřící drahokamy. Odrážely blikající světélka svíček na skřipcích zachycených na koncích větviček. Trpytivé stužky z brokátu se houpaly na zeleni stromku. Zářící betlémská hvězda jiskřila na jeho vršku, až pod stropem pokoje. Tyto scény se opakují na celém světě; cáry balicího papíru, výkřiky radosti, ukazování dárků a hraní si s nimi. Později byla podávána káva se šlehačkou nebo čaj

s citronem a k tomu vánočka. Uprostřed vánoční tabule, pokryté vyšivaným plátěným ubrusem byly křišťálové podnosy s lákavým vánočním pečivem. Na Hod Boží bylo hlavní jídlo v poledne. Vždy jsme měli pečenou husu, vykrmenou do takové tučnosti, že moje matka musila stáhnout kůži a odstranit tuk zpod kůže a pak kůži vrátit na husu. Jedli jsme ji s knedlíky a zelím. Odpoledne jsme trávili na kluzišti nebo sjížděním zasněžených kopečků na okraji města. Po opuštění naší rodné země bylo všechno jinak. Přistěhovali jsme se do Austrálie. Tam nebyl sníh; bylo horko, větší horko než jaké jsme zažili i v těch parných letních dnech doma v Čechách. Nemohla jsem dostat řadu pro mne důležitých přísad pro vánoční jídla. A také, kdo by měl chuť na pečenou husu ve čtyřicetistupňovém vedru i kdyby se dala koupit. Začali jsme na vánoční svátky cestovat a příběhy o vánočních zvycích v různých zemích by stačily zaplnit celou knihu. V roce 1970 jsme pracovali v Africe. Jako obvykle jsme sbírali a studovali hmyz. Náš syn se k nám připojil v době svých prázdnin na universitě a protože právě dostal svůj první řidičský průkaz, převzal řízení auta. Na Štědrý den, při cestě ke zříceninám Zimbabwe, kde jsme chtěli ztrávit Vánoce, náš syn náhle zastavil, běžel před auto a přinesl pěkného velkého brouka. Od té chvíle jsme zastavovali stále častěji. Po obou stranách silnice lezli brouci a naše zastávky byly stále delší. Byli jsme velmi spokojeni s úlovkou pro své sbírky. Ve Fort Victoria jsme si koupili „fish and chips“ a pytlík čokoládových bonbonů. Byly přece vánoce. Pozdě odpoledne jsme dorazili ke zříceninám Zimbabwe. V hotelech a motelech nebyly nikde volné pokoje, ale nezoufali jsme. Říkali jsme si, že snad celá Rhodésie přijela do Zimbabwe. Později nám sdělili, že tomu tak asi opravdu bylo. Stmívalo se, ale pokračovali jsme ve své práci. Všude byly různé druhy brouků. Chrobáci vystřikovali v sebeobraně jedovaté šťávy, které nám pálily prsty. Oblékli jsme si rukavice, jen můj manžel řekl, že žádné nepotřebuje, ale prsty měl po několik dní hnědé, jakoby kouřil stovky cigaret denně. Jeli jsme zpátky do Fort Victoria, kde byla po cestě velká restaurace, plná hostů. Byla osvětlena silnými lampami na dvou vysokých stožárech. Světla přitahovala mračna brouků, někteří poletovali kolem světel, mnozí ale leželi na zemi s nožkami ve vzduchu. Černí číšníci stáli ve dveřích, pozorovali neobyčejné divadlo a zapomněli na své hosty. Brzy byli zavoláni dovnitř a my jsme pokračovali ve sbírání broučků. Před půlnocí jsme dostali dva pokoje v hotelu. Druhý den ráno jsme byli na cestě do Bulaway, když za jednou zatáčkou jsme s hrůzou spatřili jak se na nás řítí obrovský slon. Manžel prudce zastavil, jen tak tak, že do něho nevrátil. Slon ze sebe vyrazil zatroubení, které znělo trochu darebácký smích, pak se otočil a odvalil se pryč aby zmizel v buši. Když jsme se vzpomatovali a dali dohromady pokračovali jsme v cestě a opět sbírali broučky. Když jsme vyprávěli pracovníkům Bulawayského musea o naší strašidelné zkušenosti, řekli nám, že se to stává často. Sloni rádi straší lidi projíždějící zatáčkou. Zřejmě mají rádi takovou hru a dodali, že někteří lidé se potom nikdy nevzpamatují. Pak s mrknutím oka nám sdělili, že se tu počítá s výstavbou psychiatrické léčebny. Zřejmě to nebyl jen slon, kdo měl smysl pro humor. Takové byly naše neobyčejné, netradiční, ale přesto nezapomenutelné vánoce.

++++
České mše se konají v 11.30 ve Strathfieldu v kostele svaté Marty každou druhou a čtvrtou neděli v měsíci.
 ++++

VEZMĚTE, PROSÍM, NA VĚDOMÍ NOVOU ADRESU PRO ZASÍLÁNÍ VŠECH PLATEB: SOKOL SYDNEY LTD, 16 GRATTAN CRESCENT, FRENCHS FOREST NSW 2086.

*****
V tomto listopadovém čísle Věstníku popřejeme **těm, kteří se narodili a prosinci a ledňáčkám a ledňákům.**

Srdečně blahopřejeme a přejeme všechno nejlepší sestrám, které oslaví své kulaté, nebo půlkulaté narozeniny v prosinci a v lednu: 1.12. **Ireně Prokopové,** narozené v Turnově, a 6.12. **Marcele Kennedy,** narozené v Praze a 7.12. **Patricii Kennedy,** její dceři, narozené v Holandsku.

A vše nejlepší našim bratřím, kteří ty kulaté nebo půlkulaté narozeniny oslaví v prosinci a v lednu. 12.12. oslaví jeden své půlkulaté narozeniny, **M.K. Horák,** pražský rodák, který byl žákem Sokola Smicov, kde složil slib v roce 1947, 21.12. se v Košicích narodil **Tomáš Klein** a 22.12. se v Praze narodil **Ramon Chvojka,** 23.12. se narodil také v Praze **Kamil Brožka,** dále popřejeme 4.1. **Franku Johnu Nadile,** rodáku ze Sydney, který je z těch gratulantů nejmladší. A 31.1 popřejeme pražskému rodáku, bratru **Ivo Pšeničnému** k jeho třičtvrtěstoletinám. Bratr Ivo cvičil v letech 1937-48 v Sokole Vinohrady a tam také složil sokolský slib. Nyní nám v sokolovně připravuje a prezentuje programy svého Orfea pro milovníky klasické hudby.

A těm dříve narozeným, našim seniorům i k nekulatým narozeninám přejeme vše nejlepší a pevné zdraví: 18.12 sestře **Dáše Čtvrtečkové,** která se stala členkou Sokola Sydney v roce 1958. 13.12 oslaví své narozeniny bratr **Jenda Jelínek,** který se narodil v Užhorodě, kde také začal cvičit v Sokole v letech 1932-38. 18.12. bude slavit bratr **Jaroslav Sokol,** rodák z Lukavce ve Slezsku a 27.12.se v ČSR narodil bratr **Karel Hladík.**

A nakonec ty nejkrásnější narozeniny: 9.10. oslavila své sté narozeniny maminka naší sestry Evy Šťastné, paní **Marta Kopecká.** Neměla lehký život. Její manžel pan Jaroslav Kopecký byl funkcionářem národně socialistické strany. Byl postaven před soud bolševické justice. Jeho proces byl součástí série procesů které vyvrcholily rozsudkem smrti v procesu s Miladou Horákovou. V jednom z následných procesů byl odsouzen k 25 letům vězení. Paní Kopecká po tom, co prožila doma, si zamilovala Austrálii a nechtěla už se ani podívat do starého domova.

Sestry a bratři přejeme vám dobré zdraví a mnoho dalších spokojených let. J.Z.

*****

Ohlasy čtenářů Věstníku

Tyto dvě publikace: TGM in memoriam a T.G. Masaryk vůdce legií byly sto let v opatrování rodiny Bartoňovy z Brna. Teď je věnujeme do sokolské knihovny v Sydney.

Blanka Bartoňová s rodinou, Harbord, NSW

Vážená paní Bartoňová - bratr knihovník Ray Černý nám ukázal ony Vámi sokolu zaslané publikace. Náš Věstník hodlá použít materiál v nich obsažený během příštího roku, kdy bude osmdesáté výročí úmrtí presidenta Masaryka. Jste velice laskava, že jste Sokolu věnovala tak vzácný dárek a jsme si jisti, že jej ocení jak členové sydneyjského Sokola tak naši čtenáři.

Redakce Věstníku, prosinec 2007

Vážená redakce,

v 5.čísle Věstníku Sokola v Sydney byla zveřejněna vzpomínka B. Vohralíka na protest vysokoškoláků na pražském Hradě v únoru 1948. Vohralík se také zmínil o setkání s Radomírem Lužou v Londýně. Redakce k tomu přidala vysvětlení, že R. Luža je synem ruského legionáře generála Vojtěcha Luži "Němci chyceného a popraveného". Ve skutečnosti gen. Luža byl zastřelen českým četníkem. Podle vyprávění člena Rady Tři, Ing. Arnošta Vostřejše, který žil v Sydney, tragická událost se 2.října 1944 udála takto: Luža a jeho pobočník poručík Josef Koreš seděli v hospodě v obci Hříště u Příbyslavi, kde pojídali večeři. Vstoupili dva četníci, kteří požádali přítomné o osobní průkazy. Luža dal ruku do náprsní kapsy, odkud chtěl vytáhnout pistoli. To zpozoroval jeden z četníků a generála v sebeobraně zastřelil. Postřelenému Korešovi se podařilo uprchnout do polí, kde skončil život ranou z pistole. Ing. Vostřejš mně řekl, že měl k dispozici poválečný protokol o výsledku hostinského, který dal Radomíru Lužovi. Podle paměti Karla Veselého-Šteinera Cestou národního odboje

(1947, strana 142) příslušníci odbojové skupiny Čapajev, které velel generál Svatoň, rozhodli po partyzánském soudu 26. října 1944 popravit příslušníky přibyslavské četnické stanice. Malá skupinka partyzánů, které velel Radomír Luža, zabila asi pět četníků. Ten, který zastřelil generála Lužu, nebyl ten den ve službě! Kdo první přišel s údajem o zatčení a popravě generála Luži nemohu, tak předaleko od českých archivů, vypátrat. Ing. Karel Niemczyk, člen paraskupiny Calcium, mně řekl v Sydney, že se počátkem devadesátých let 20. století setkal v USA s pplk. gšt. Jaroslavem Šustrem, který doprovázel paraskupiny tzv. první vlny z Anglie, v letech 1941-42. Šustr řekl Niemczykovi, že podle Radomíra Luži jeho otce zastřelili Němci. R. Luža píše v Kapitolách z let exilu 1948-1989 (2001, str. 353), že jeho otec byl "zákeřně zastřelen". Totéž tvrzení je v Českém biografickém slovníku XX. století (Josef Tomeš a kolektiv, 1991, str. 299). Naproti tomu sborník Česká a slovenská otázka v soudobém světě (2004, str. 399) tvrdí, že generála V. Lužu "popravili nacisté". Národní osvobození zveřejnilo 14. října 2004 vzpomínku na Josefa Koreše, pod značkou -ru-. Autor uvedl, že Luža a Koreš "byli zradou v přestřelce s protektorátními četníky usmrceni". Píši dnes Vojenskému historickému archivu České armády na Žižkově, a požádám o historická fakta.

S pozdravem

S. Berton, Coolum Beach, QLD

Přikládáme dar na Věstník \$30 a děkujeme za spoustu zajímavého čtení. Nazdar.

Hana a Petr Šmolovi, Elizabeth Bay, NSW

... Přikládám zde šek na \$50 jako předplatné na Věstník a na údržbu. Jeden z nejlepších časopisů, který si udržuje vysokou úroveň jakož i perfektní gramatiku naší mateřštiny. Mnoho zdaru, s úctou Váš

J. Huřták, Flinders, NSW

Milí sokolové!

Jak ten čas utíká když hraje muzika. Zase po dvou letech si dovoluji zaslat \$50 coby předplatné na dva roky na Věstník. Vím, že riskuji. "Dva roky je doba dlouhá, trápení až hrůza"... Snad to dožiju. Těším se na Věstník, denně vyhlížím "poštáka" s nadějí, že Bořek mě oblaží s tím obojetným i-y. Také si dovoluji upozornit Bořka, že v Sydney vychází katolické noviny Orel. Se sokolským nazdar

František Hrabica, Nth Wollongong, NSW

P.S.: Nic nepřidávat ani nevynechávat, musíme si pomáhat s rozumem!

...Přikládám šek na \$100 – příspěvky, Věstník, údržba. Díky za Vaši fantastickou práci. Hodně zdraví a úspěchů do Nového roku.

Jana a Pavel Kohout, Milsons Point, NSW

Píše nám naše sestra Miluška Šimková

Dopis známého dirigenta Václava Talicha byl psán v době, kdy mi bylo třináct let a připravovala jsem se ke zkouškám na konzervatoř. Ale osud mne zavedl na jinou cestu. Místo houslí jsem studovala zpěv. Moje první role v Jihočeské operě v Českých Budějovicích byla Ludmila ve Smetanově „Prodané nevěstě“. Pak nám Německo zavřelo divadla. Zpívala jsem potom v tak zvané Říši, pro české dělníky. Byly to nezapomenutelné okamžiky zpívat našim chlapcům české písně. Pamatuji se na vystoupení ve varieté v Norimberku. V hledišti sedělo 4.000 mladých Čechoslováků, Všichni jsme plakali. Ten den jsem sama sobě přísahala, že budu celý život zpívat pro Čechoslováky, kteří žijí v cizině, což se mi neuvěřitelně vyplnilo. Projela jsem mnoho zemí, měst a dědin, krajané jsou roztroušeni po celém světě. Konečně jsem zakotvila v Austrálii nejprve v Melbourne a později v Sydney. Právě se stavěl Opera House. To byl můj sen, účinkovat v této velkolepé budově. Moje přání se mi splnilo. V roce 1971 jsem zpívala v sydneyjské Town Hall Janáčkovu Glagolskou mši. Dirigentem byl Sir Charles Mackerras. Bylo to pro mne veliké překvapení, když se mnou hovořil česky. O rok později jsem byla angažována Austrálskou operou a v roce 1973 jsem poprvé zpívala v Opera House v Sydney. První opera byla „Vojna a mír“. V roce 1974 byla na programu Janáčkova „Její pastorkyňa“, moje první role byla rychtářka. Zpívala jsem ji doma, ale zde jsem se musila naučit svoji roli v angličtině. Operu jsme opakovali

Národní divadlo v Praze
 Prof. Václav Talich
 Sokolovská 4

Děkujeme Vám, Miluško, že jste se
 na mě vzpomněla s přáním k naro-
 zinnému a přeju Vám, aby to lásko
 k hudbě znovu vzrostlo. Byť i třeba
 tím Kumbelikeem nebudete, přinej-
 méně tím hudebním složením ^{jiště} mnoho radosti,
 a povznesení a desivného bohatství.
 Vaše
 Talich
 2. 6. 37

v roce 1979. Dirigentem byl Sir Charles Mackerras, který se zapsal do mé knihy v češtině.

V roce 1984 jsem ukončila svoji smlouvu s Australian Opera. Moji poslední operou byla Belliniho „Norma“ s Joan Sutherland pod taktovkou Richarda Bonynga.

Pak jsem opět odcestovala do zámoří účinkovat pro naše krajany. To bylo nezapomenutelné období mého života. Vrátila jsem se domů do Sydney, ale můj hudební život nebyl uzavřen, jenom vzal jiný směr. Otevřela jsem pouzdro a vzala do ruky své housle. První tóny mne vrátily do mých šťastných hodin s prof. Antonínem Vychodilem v hudební škole v Litoměřicích. Začla jsem pilně cvičit, přesídlila jsem

Vidím, že Vaše kniha je plná pozdravů od lidí z celého světa (mimo CSR),. Tento pozdrav je asi jediný, který není napsán německy!
 Ale nicméně přijímám ze srdce a přeju Vám mnoho úspěchů a šťastný život v nové vlasti.
 Srdčně
 Charles Mackerras
 5. září 1979

do Broken Hillu, kde hledali II. housle v tamějším orchestru – BHCO. V příštím roce jsem byla zvolena leaderem (1986). Celých deset let jsem pracovala s orchestrem a současně se zamilovala do historického města City of Broken Hill.

Vrátila jsem se do Sydney a nastoupila v Penrithu do symfonického orchestru PSO. Dirigentem a hudebním ředitelem je H. Pisárek. Do programu je často zařazen Dvořák a Smetana, což mne velmi potěšuje. PSO je moje poslední štace, ale ani zdaleka nemyslím na ukončení. Každým rokem jezdím do Canberry na oslavu 28.X. a minulý rok jsem obdržela čestné občanství.

Zdravím Vás všechny v Sokole, Nazdar.

Miluška Šimková

Sestra Šimková cvičila v Sokole Litoměřice v letech 1934-38 jako žákyně, cvičila na sletě v roce 1936 a je 40 let členkou jednoty Sokola Sydney. (poznámka redakce)

SILVESTR 2007

Zveme všechny, kteří se chtějí pobavit a zazpívat si na silvestrovskou oslavu v Sokole Sydney. Pro bližší informace a objednávky volejte: Eva Čermáková 9981 4765

Žalov.

Desátého října se s tímto světem v Canbeře navždy rozloučil bratr **Vráta Kašpárek**, vzorný a oddaný člen australské župy sokolské a hlava canberské sokolské rodiny Kašpárků. Není tomu tak dlouho co jsme ho ještě vidali živě se pohybovat sem a tam a pomáhat tu i onde. Jak své rodině tak všem kdo ho znali bude chybět jeho živý zájem o okolní dění, o příslušníky rodiny i o činnost v Sokole jak zde v Austrálii tak doma v republice i jinde po světě.

Bratr Vratislav Kašpárek se narodil v roce 1924 v Choceradech v Posázaví a původně se vyučil v Praze kuchařem. Po válce však začal pracovat ve Výzkumném ústavu experimentální chirurgie v Krči jako dietní instruktor. Tam se také seznámil se Zorou, rovněž dietní instruktorkou, která se v roce 1952 stala jeho manželkou. Jejich dobrodružná pouť vlastně začínala již v roce 1964 kdy začal Vráta pracovat jako učitel odborných kuchařů v Afganistanu, kam odešel s celou rodinou ještě z komunistického Československa. Do Austrálie dorazila rodina Kašpárkova, tedy oba manželé se čtyřmi dětmi, po sovětské invasi v roce 1968 a zde se opět bratr Kašpárek uchytil ve svém původním zaměstnání vyučeného kuchaře. Již v roce 1970 si rodina v Canbeře pořídila dům a Vráta se kromě svého zaměstnání šéfkuchaře v canberské nemocnici také věnoval svému koníčku – sborovému zpěvu. Rodina Kašpárkova byla velmi těžce postižena když v canberském bushfiru před několika léty vyhořel jejich dům a kdy byla zničena také Vrátova pýcha – jeho ovocná zahrada.

Bratr Kašpárek začal svoji sokolskou dráhu v ranném mládí v Choceradech. On, jeho manželka Zora i děti se stali členy canberské pobočky australské sokolské župy a byli jejími vzornými a přičinlivými členy velmi záhy po svém příchodu do Austrálie. Nebylo sletu, kterého by se Kašpárkovi nebyli zúčastnili a jejich pilné nacvičování sletových pořadů bylo příkladné. Přestože bratr Kašpárek sídlil s rodinou v Canbeře, kde také pracoval v místním krajském sdružení, Besedě, zůstával po celou dobu v živém styku se Sokolem v Sydney, kam často s manželkou Zorou a mnohdy i s dětmi dojížděl. To bylo zejména v době XII. Vsesokolského sletu v roce 1994, kdy Kašpárkovi přijížděli do Sydney nacvičovat každý druhý týden. Vráta Kašpárek byl v té době náčelníkem australské župy. Nebude lehkou záležitostí si zvykat na to, že při nacvičování sletových pořadů bude obratný a snaživý Vráta Kašpárek chybět.

Zesnulý zanechává truchlící manželku Zoru, čtyři dospělé děti a vnoučata, jímž všem zde vyslovujeme upřímnou soustrast.

Byt v centru Prahy k pronájmu.

Tento byt je vhodný pro 1 až 4 osoby, je prostorný (skoro 100 m²), kompletně zrenovovaný a moderně zařízený v absolutním centru Prahy (2 minuty pěšky od Václavského náměstí).

Nájemné je 60 AUD pro jednu osobu, 80 AUD pro 2 osoby, 100 AUD pro 3 osoby a 110 AUD pro 4 osoby na noc (minimum 4 noci).

Čisté povlečení a ručníky jsou samozřejmě dodány v ceně.

Sleva je možná za ubytování na 10 dní a více.

Prosím volejte 08 9761 1047 nebo 02 9816 2026 pro bližší informace a booking.

**CONSULATE – GENERAL OF THE CZECH REPUBLIC
SYDNEY**

169 Military Road, Dover Heights NSW 2030, fax: 02 9371 9635, telephone: 02 9371 0860
e-mail:sydney@embassy.mzv.cz, website:www.mzv.cz/sydney

V Sydney dne 25.října 2007

Vážení krajané,

dovolte mi, abych Vás touto cestou srdečně pozdravil a požádal Vás o pomoc při informování o krajaňských aktivitách v Austrálii. Především chci poprosit, zda byste mohli o veškerých akcích, setkáních, výstavách apod., které Váš spolek, sdružení či klub pořádá informovat nejen Generální konzulát České republiky v Sydney ale i dva internetové servery určené pro krajany:

www.krajane.net – zasilací email: info@krajane.net

www.ceskelisty.cz – zasilací email: recinsky@chello.cz

Napomůžete tak nejen širší informovanosti případných zájemců, návštěvníků, ale i k větší propagaci aktivit českých krajanů v Austrálii.

Děkuji Vám předem za spolupráci a zůstávám s pozdravem

Vít Kolář

generální konzul

V Sydney dne 5.listopadu 2007

Vážení krajané,

koncem letošního roku čeká Českou republiku zásadní krok – vstup do schengenského prostoru; dovolte mi, abych Vám v této souvislosti přiblížil důležitost této události. Změny, které vstup přinese, jsou zásadní a zjednodušeně řečeno znamenají konec hraničních bariér v naší zemi.

Schengenský prostor zahrnuje většinu zemí EU (s výjimkou Velké Británie a Irska) a dále Norsko a Island. Mezi všemi těmito státy již neexistují vnitřní hranice. V praxi to znamená, že cestovatel do jakékoliv země uvnitř schengenského prostoru překročí její vnější hranici a dál může cestovat po ostatních zemích bez dalších hraničních kontrol a zdržení.

Česká republika bude od okamžiku vstupu ze všech stran obklopena zeměmi, které jsou součástí společného schengenského prostoru, a proto už nebude mít žádné hranice. Hraniční a celní režim zůstane zachován pouze na mezinárodních letištích, a to jen pro ty pasažéry, kteří přicestují ze zemí mimo schengenský prostor. Pokud tedy do České republiky přicestujete například z Turecka, budete podléhat stejnému kontrolnímu režimu jako doposud. Pokud však přiletíte třeba z Francie, přistanete na speciálním schengenském letištním terminálu a nebudete již odbavováni jako při přiletu z cizí země, ale jako by jste letěli vnitrostátní linkou.

Tato změna se samozřejmě dotkne i osob, které nejsou státními příslušníky některé ze schengenských zemí. Do České republiky mohou cestovat bez víza jako doposud, což je případ státních občanů Austrálie a Nového Zélandu, nebo přicestují na základě uděleného jednotného schengenského víza. Je důležité vědět, že délka bezvízového pobytu se v rámci zemí schengenského prostoru počítá! To znamená, že například australský státní občan může pobývat bezvízově v České republice po dobu maximálně 90 dnů - tak jako doposud. Pokud však navštíví více zemí schengenského prostoru, 90 denní lhůta se počítá od vstupu do prvního schengenského státu. Neznamená to tedy, že by lhůta 90 dnů bezvízového pobytu platila pro každý další schengenský stát znovu. Po uplynutí povolených 90 dnů může tato osoba na území schengenu vstoupit znovu teprve po uplynutí dalších 90-ti dnů, nebo dříve, ale na základě uděleného schengenského víza. Při potřebě delšího pobytu v České republice bude sa-

možřejmě možné, tak jako doposud, požádat o vydání dlouhodobého víza. Toto vízum však bude platit jako dlouhodobé jen na území Česka. Svému držiteli ale zajistí možnost tranzitu přes schengenské země při cestě do nebo z České republiky.

Občané zemí, kteří musí mít na území schengenu platné vízum, budou s tímto jedním vízem ve většině případů moci cestovat po všech schengenských státech po celou dobu jeho platnosti. Cestující do oblastí schengenu bude podávat pouze jednu žádost, a to u zastupitelského úřadu státu, který je hlavním cílem jeho cesty.

Vážení krajané, věřím, že „pád“ této poslední hraniční závory přivítáte. Jsem přesvědčen, že Evropa bez hranic Vám bude příjemným přístavem a budete se v ní pohybovat a cítit dobře.

S pozdravem

Mgr. Vít Kolář
generální konzul

Škoda konečně v Austrálii

Vážení čtenáři Věstníku, rádi bychom Vás informovali o vstupu mladoboleslavské Škodovky na místní trh. Po téměř 25ti letech jsou automobily Škoda opět dostupné na australském kontinentě. Nyní, vyzbrojené vším co bychom si u kvalitního automobilu mohli přát, se Škoda bude opět podílet na šíření české tradice v Austrálii. Jedenáctého října 2007 byla Škoda oficiálně představena australské veřejnosti na Sydneyjské Motor Show. Austrálie se tak stala v pořadí již stým exportním trhem, kam mladoboleslavská automobilka své vozy vyváží.

Zahájení

Slavnostnímu uvedení na trh následovala i československá VIP party, kterou Škoda uspořádala ve spolupráci s generálním konzulátem České Republiky. Pan generální konzul Vít Kolář vyjádřil osobní potěšení nad vstupem Škody na australský trh. Zejména poznamenal, jak historický daný okamžik je a jak další vývoz českých produktů do Austrálie pomůže nejen české ekonomice zvýšeným vývozem, ale zároveň přispěje k další podpoře české tradice ve světě. Ředitel Škoda Australia, pan Matthew Wiesner, dále podotkl, že Škoda byla před svým oficiálním vstupem na australský trh očekávána s vysokým nadšením, což je velice dobrým začátkem.

Současná situace

Momentálně je Škoda jednou z největších českých společností, která zaměstnává významný podíl průmyslového obyvatelstva v porovnání s jakoukoli jinou firmou – cca 3% všech přímých a nepřímých zaměstnanců. Tito zaměstnanci se ročně podílejí na výrobě více než půl miliónu vozů. Toto je až čtyřikrát více než minulý rok vyrobil například Holden. Firma Škoda Auto a. s. se zásadně podílí na růstu HDP a současně je největším vývozcem České Republiky.

Škoda zahájila svou přítomnost na australském trhu se dvěma základními modely: Škoda Roomster a Škoda Octavia.

Octavia

Octavia, které bylo v roce 2006 v Mladé Boleslavi vyrobeno kolem 270 000 kusů, je momentálně nejprodávanějším vozem této značky. Octavia byla zvolena jako „Malé rodinné auto roku 2006“ časopisem What Car?, který patří mezi nejčtenější automažíny v Anglii. Sportovní verze RS dále vyhrála prestižní cenu „Hot Hatch“.

Model Octavia je pro australský trh dostupný ve verzi sedan a combi. Dále je nabízen v derivátech jako je sportovní RS, opět ve verzi sedan a combi a 4x4 (pouze combi). Všechny verze mají vysoký národní standard – což znamená, že v ceně je již zahrnuto ESP („Electronic Stabilisation Program“, včetně ABS, EBD, ASR), šest airbagů, multifunkční volant, plnohodnotné rezervní kolo, rádio s CD a MP3 přehrávačem, přípojkou na IPOD a mnoho dalších zajímavých prvků.

Roomster

Roomster je na australském trhu dostupný jak s manuální převodovkou pro motory 1.6 a 1.9TDI, tak s automatickou převodovkou pro 1.6. Toto vozidlo bylo australský-

mi medii nazváno "Funky and Functional" a dané pojmenování si opravdu zaslouží. Nejen jeho netradiční design a prostor, ale zároveň jeho funkčnost si zaslouhuje pozornost. Kromě spousty úskladných prostorů a snadno vyjmutelných zadních sedaček i tento model nabízí vysoký základ jako například ESP (včetně ABS, ASR, EBD), šest airbagů, plnohodnotné rezervní kolo, rádio s CD a MP3 přehrávačem, přípojkou na IPOD, a další. Roomster je navíc oceněn pěti bezpečnostními hvězdičkami v evropském testu N-CAP, což znamená, že se momentálně řadí mezi nejbezpečnější vozy na světovém trhu.

Všechny Škodovky mají tříletou záruku bez omezení kilometrů a 3 roky "Road Assistance" po 24 hodin 7 dní v týdnu. Dále mají všechna vozidla 12-ti letou antikorozi záruku.

V současnosti má Škoda Australia 10 prodejen z nichž dvě v NSW (Penrith Škoda v Penrithu (02) 4724 5555 a Steve Jarvin Škoda v Sydney (02) 9701 0000). Na rok 2009 je naplánováno 25 prodejen a na rok 2010 celých 30.

Z historie

Zřejmě není Čecha, který by o Škodovce neslyšel. Ať již to byla stará dobrá "Stovka", se kterou většina z nás vyrůstala, či "Stodvacítka", na které se většina Čechů učila řídit, tato auta nás provázela velkou částí našeho života. Málo kdo ale ví, že Škoda začala působit již od roku 1895 pod názvem Laurin a Klement, firmy vyrábějící kola. Roku 1905 Škoda vyrobila svůj první automobil, Voiturette A, který se brzy stal jedním z nejoblíbenějších automobilů v tehdejší Evropě.

Ve dvacátých letech dvacátého století došlo ke spojení firmy Laurin & Klement s plzeňskou Škodou, která se tehdy stala největším průmyslovým podnikem v celém bývalém Rakousku-Uhersku. Éra komunismu si, jak všichni víme, přinesla své oběti. Mezi ty patřilo i zpomalení vývoje Škodovek. Naopak si však i přes tento dočasný handicap pracovitost našich dělníků vysloužila solidní jméno pro Škodu 440, Spartak, 445 Octavia, Felicia a 1000 MB. Úspěšné byly také modely 105, 120 a Rapid, které reprezentovaly tehdejší Československo při mezinárodních „rally“ v sedmdesátých a osmdesátých letech 20-tého století. V roce 1987 nastal zlom, kdy Škoda navrhla ve spolupráci s italskými designery Škodu Favorit.

Po "sametové revoluci" roku 1989 přišla privatizace při níž se tehdejší československá vláda rozhodla i pro odprodej části akcií mladoboleslavské Škodovky. V roce 1991 bylo prodáno 30% akcií koncernu Volkswagen, který zaručil zachování a další rozvoj značky Škoda. V roce 2000 získal Volkswagen 100% Škoda Auto.

Škoda se v mnohém změnila, je však stále tak solidním autem postaveným zlatými českými ručičkami, ale nyní již není brzděno tíhou minulosti. Nyní náš okřídlený šíp letí světem.

(Pro další informace o Škoda Australia prosím navštivte www.skoda.com.au) S.V.&P.B.

LETEM SVĚTEM

A jak tak člověk létá a obléává, nedaří se mu zapudit hříšné myšlenky. Vidí Zpravodaj tu a Listy onde, Slovíčko tuhle a Zápisník támhle. Snad nikdy v historii Čechů nebylo tolik novin v češtině po světě vydáváno a kolportováno. Ne že bychom si vysluhovali nějakou přemíru literárních cen, ne že bychom chtěli konkurovat místním mediím – ale skýtá to jistou evidenci o tom kolik našinců je po tom globu rozseto. A kolik dobré vůle bylo těmi domácími sameťáky odvrhnuto. Nu dobře, namítnete, nu dobře, ale v čem je ta hříšnost? Nu, ona to vlastně ani žádná hříšnost není. Snad spíš jen teskný povzdech. Francouzi mají svou Alliance française, Němci mají svůj Goethe Institut. Češi by mohli – pravím mohli by – mít své Smetanovo středisko, Dvořákův kroužek, Janáčkovu kolibu, při nejhorším Haškův posez. Mohli by mít, leč nemají. Sameťáci si po prodrání se k moci hned raději začali hledět sebeočisty, korunek a tunelaření, vymazávání důkazů o kolaboraci a lustracemi - jen ale nemít nic se zrádnými a hanebnými emigranty. A říkám si, že umělec jako Václav Havel mohl projevit o méně gusta chránit domácí kolaboranty a alespoň trošilinku hlubší pochopení pro exil. Takové pochopení bohužel jeho politické pozornosti uniklo a Havel tak promarnil celé hory dobré, ba té nejlepší vůle. O Klausovi, muži miniaturního zpětného zrcátka a tlusté čáry, dobře víme,

že za Čechy hodné své pozornosti pokládá jen ty, kteří platí v Čechách daně a, dodejme, kteří také dovedou mlčet o své i jeho minulosti. Je tedy dobrým Čechem hodným jeho pozoru ten, kdo vytrvává - a občas i úpí - v uzavřené české kotlíně.

Nový Polygon nyní v Praze vydávaný měl tentokráte několikaměsíční opoždění - srpnové číslo došlo do Austrálie až počátkem října. Snad také proto, že v červenci zemřel jeho český vydavatel Pavel Primus. Zdá se však, že tento výborný exulantský dvouměsíčník bude vydáván i nadále. Srpnové číslo obsahuje celou řadu zajímavých článků svých dobře nám známých přispěvatelů, včetně Jiřího Ješe, Oty Ulče, Václava Chyského, Milana Hulíka, Jiřího Brebera a jiných. Chybí tam ovšem pero zesnulého spisovatele Jana Beneše. Na podnět redaktorky Swinkelsové se téměř všichni zabývají svým způsobem odchodu do exilu, anebo způsobem přežívání za doby komunismu těch, kteří v exilu nebyli. Snad nejpoutavější je stať Ludka Frýborta, který po sovětské invasi s rodinou našel azyl v Německu. Ten se zabývá i svými zklamáními. Prvním jeho zklamáním prý bylo, že ve svobodné zemi našel skupiny lidí, kteří si svobody nevážili. "...Té povýšené, agresivní kritiky všeho západního a ta úslužná ochota omlouvat kdeco východní a komunistické... třeba to byla jen naivita...". Nu, však i to my v Austrálii známe. Druhé zklamání se týkalo, praví Frýbort, „způsobu, jímž jsme byli po přejití víchřic bouří hněvu ...přijati v sametové vlasti... Vysloveně zle, záštiplně a zákeřně se k nám zachvaly figury vrcholné politiky bez rozdílu partajní příslušnosti... Nebylo tomu hned rozumět, až posléze jsem se dovtípil... Uhnízdili se ve všestranně výhodných pozicích, a on by jim teď kdosi z exilu chtěl kázat nějaké to „nebát se a nekrást“ ...Představa, že by někdo mohl jen z pouhého idealismu pomáhat při vzkříšení demokracie v zemích českých jim byla směšná... Prosím vás, proč by se kdo cpal do politiky, než aby si pomohl k moci a penězům? Tak byla rozpoutána nenávistná kampaň proti českému exilu, na níž se podíleli i někteří kulturní tvůrci (Hrabal), tak byli vyřazeni z demokratického procesu schopní a obětaví lidé, kteří mu mohli nejvíc prospět. Dodnes ta hysterie nepominula, jak je znát z reakcí na návrhy korespondenční volby... Musím říci, že tohle trauma mi z duše ještě nevyprchalo, a jiným exulantům, tuším, také ne...". Potud tedy Luděk Frýbort. Nemá pravdu? - Snad všechny statě, kromě té Frýbortovy, si také dokonale pletou exil s emigrací, a to včetně samotné redaktorky Swinkelsové. - Nový Polygon má na titulní stránce obrázek Českých bratrů loučících se s vlastí na Růžovén paloučku.

V Kanadských Listech se doví člověk kdeco. Musí ovšem prohlédat každou řádečku mezi jejich hustopisem a to není špás. Ale s trochou dobré vůle, šestým smyslem a s drobnohledem dovíme se z červencového/srpnového čísla o dobrotě českých koláčů šířící se po území USA od Houstonu přes Indianu až na Floridu, a to zásluhou podniku nesoucího honosnou firmu Kolache Factory. Tato firma propaguje koláče jako „ideální jídlo v jakoukoli dobu“ a nabízí koláče snídaňové, obědové i svačtinové. Dostanete i koláče plněné klobásou a sýrem. Jsou uvedeny i ceny - a například koláč s klobásou přijde bratra na 79 centů, jistě amerických, ovocný na 89 centů, a ten klobásový se sýrem lze posvačit za pouhých US \$1.81. Po průniku amerických koláčů do Čech se prý očekává pikantní souboj mezi domácím produktem a americkým vetřelcem. Že by koláč v Americe sledoval někdejší slavnou cestu Macdonalda? Třeba jako nějaký „roundy“ - kolovou formu i ten americký koláč musí přece zachovat - Člověk by neměl toto míchat mezi koláče, ale jako obvykle, i tentokrát věnují Kanadské Listy zaslouženou pozornost československým vojákům z druhé světové války a najdeme tam celou řadu autentických fotografií. V zářijovém dvojčísle se potom stkví fotografie manželů Kmentových za jejich návštěvy v Montrealu. Vypadají báječně. Jen cukrovat.

Zářijové číslo melbournského sokolského Kvartu přináší pietní vzpomínku na básníka Jaroslava Seiferta z pera Babary Semenové. Její slova znovu připomínají tíži mnichovské zrady, vyjádřenou Seifertem ve sbírce „Zhasněte světla“. O Seifertově malé sbírce jako památce na zesnulého T.G.Masaryka se Semenová nezmiňuje. - Kvart obsahuje také zajímavě sestavený a přehledný program proponovaných českých událostí na měsíc září a nutno uznat, že melbournští Sokolové nezhálejí. Vzít do ruky Kvart je radost - přehlednost, vynikající úroveň řeči, články obsažné a „čtivé“.

Kanadský Sokol ve svém říjnovém čísle otiskuje velmi pozoruhodný článek bratra Zdeňka Bidla po názvem Kam směřujeme? Autor uvádí, že to má být součást rozpravy o přítomnosti a budoucnosti Sokola a jeho základní myšlenkou je mínění, že i Sokol by se měl „vyrovnat s minulostí“. Podle bratra Bidla mnoho sokolů po komunistickém vyvrácení jejich sokolské organizace ochotně podporovalo komunistickou

sjednocenou výchovu, zapojilo se do organizace spartakiád, psalo pro spartakiády nejenom hudební doprovody „ale i skládali společná cvičení a byli za to vyznamenáváni a finančně odměňováni“. Bidlo dále uvádí, že „ještě v roce 2006 ze šestnácti skladeb XIV sletu se na sedmi podíleli bývalí spartakiádníci“. To je pro nás australské čtenáře ovšem novinkou, pokud tomu tak skutečně bylo. „Pokud se dnešní Sokol chlapsky nevyrovná s touto nedávnou minulostí a nepřestane obhajovat neobhajitelné, budou odkazy na mravní a morální hodnoty, které by měly být pro sokolskou organizaci podstatné, jen planým a navíc licoměrným foukáním do větru“, pokračuje rozhořčeně Zdeněk Bidlo. Našince napadá, že to všechno také souvisí s otázkou, zdali bylo správné vůbec po únoru 1948 pořádat v Praze slet. Tak či onak, Bidlova varovná slova skýtají důvod k zamyšlení. Nebylo by ovšem divu, kdyby se ukázalo, že i Sokol má své procento sameťáků. Článek prý byl zaslán redakci časopisu Sokol v Praze, ale nebyl v něm nikdy uveřejněn.

Poslední došlé dvojčíslo Českého Dialogu na měsíce září/říjen Evy Strážovské nám oznamuje opět novou adresu v Praze. Tentokrát je to velmi prestižní adresa v historických budovách Klementina a paní šéfredaktorka věnuje onomu poslednímu přesunu své redakce celý úvodník. V něm se také zabývá celou historií stěhování svých redakcí nejprve z bytu v Proseku do Holešovic, pak z Holešovic na Národní třídu, odtud potom do Legerovy ulice na pokraji Vinohrad – nu a teď z Vinohrad do Klementina. Když Klementinum kdysi jezuitští otcové budovali někdy v tom šestnáctém či až v sedmnáctém století jistě netušili, že za nějakých těch čtyřista let se tam bude pracovat na vydávání časopisu posílaného českým čtenářům do pěti světadílů, a že to vydávání se bude dít pod taktovkou ŽENY. - Český dialog nás v posledním vydání také informuje o přípravě Českého kalendáře na rok 2008, zmiňuje se o české hudbě v Budapešti, o zájezdu českých zpěváků lidových písní k Čechům na Ukrajinu a obsahuje i mnoho dalších zajímavostí, jak jsme na to již zvyklí. Připomíná se nám, že letos uběhlo sto let od narození světoznámé zpěvačky Jarmily Novotné, žákyně Emy Destinové, a probíráme se zajímavými črty stanicemi její kariéry od Národního divadla přes Vídeň a Berlín do Metropolitní Opery v New Yorku. Komunisté samozřejmě tuto vzácnou, krásnou a elegantní českou umělkyni celkem ignorovali a mladší lidé o ní tudíž skoro vůbec nevědí. - Věnována je i pozornost propůjčení Codexu Gigas, tedy oné pověstné Ďáblovky bible švédským muzeem k několikaměsíčnímu vystavování v Klementinu. V této souvislosti nás upozorňuje Martina Fialková, že důležitou roli během několikaletých jednání mezi Prahou a Stockholmem sehrály dvě ženy – švédská velvyslankyně v Praze a česká velvyslankyně ve Stockholmu. Umělecké poklady Rudolfa II. V Praze nakradené a do Švédska v roce 1648 protestantskou švédskou armádou zavlčené mají dnes asi pohádkovou hodnotu. Nicméně nás napadá, že by se Češi měli přece jen jednou pokusit nakradené předměty nějak získat zpět – ne-li zpětným darováním či příslibem výhry v hokeji tedy odkoupením, až na to zase budou prostředky. O odvetném vpádu do Švédska se mohlo a snad i mělo uvažovat už ve století sedmnáctém. Ale ten zpropadený westfálský mír se do toho vpletl...

Sydnejské Katolické Listy bývají obsažné, někdy se však v nich člověk nedoví datum vydání. V jednom takovém nedatovaném čísle nalezneme spoustu skvělých fotografií a i mnoho dalších informací, rozhovorů a zpráv, jak z Austrálie tak z domova. Přestože obsahuje tento list všehochoť zpráv, zachovává si duchovní charakter katolický.

Srpnový výtisk „zVěstníku“ - tak svůj časopis jmenují mnichovští Sokolové - přináší jak vzpomínku na nedávno zesnulého spisovatele Jana Beneše tak i část jeho zpracování historie Československých legií za první světové války. Ze sokolské historie pak zVěstník přináší „Příběh jedné sokolovny“ z doby první republiky ve smíšené oblasti v Sudetech na Litoměřicku. V pomenší obci zvané Hoštka se totiž pražský Sokol Dejvice ujal stavby sokolovny, lépe řečeno tak zvaná Stará garda dejvického Sokola se jí ujala. Článek Radomila Šolce je doprovázen snímkem oné již dostavěné sokolovny pořízeného - a to je skoro k neuvěření - ze Sudetoněmeckého archivu v Mnichově.

Vydání západoaustralského Klokana ze srpna tradičně nepostrádá své Kuchyňské tipy a jsme - rozhodně my chlapi - poučení o tom, že „cibule se při smažení nepřipalí, jestliže ji dáme zároveň s tukem na studenou pánev“. Hoši, pamatujme tedy na tu pánev a stav její teploty... Jinak je Klokán částečně vytištěn bez čárek a háčků, takže si člověk trochu připadá jako čtenář z let padesátých. „A jako hlavní nezapomente na zabijacku si zamluvit večeri a objednat dobroty od Ladi, prase už trpí stresem a ja dal Kozla do lednický tak zatím na videnou“ nabádá čtenáře „Honza“.

PROGRAMY "ČESKÉHO ORFEA"

Všem milovníkům krásné hudby, zpěvu a tance se na vědomost dává PROGRAM "ČESKÉHO ORFEA" na únor, březen a duben roku 2008.

Neděle 3.února 2008 ve 14 hodin:

George Bizet: "Carmen". Oblíbená opera v tradiční a úchvatné produkci Franco Zeffirelliho zaranžované od Arena Di Verona. Hudební a vizuální bonbonek. (2h25m)

Neděle 2.března 2008 ve 14 hodin:

A. Koncert spojených orchestrů berlínských a izraelských filharmoniků pod taktovkou vynikajícího Zubina Mehty. Beethovenova 5. symfonie a Bachův koncert pro dvoje housle a orchestr. Houslová sóla hraje Isak Stern. Nahráno 1990.

B. "Herbert von Karajan Memorial Koncert". Berlínští Filharmonici, diriguje Claudio Abbado. Mozart: Laudate Dominum a Requiem. Solisté jsou půvabná Karita Mattila a welšský baryton Bryn Terfel. (Necelé 2 hodiny.)

Neděle 6.dubna 2008 ve 14 hodin:

Stále neodolatelný Čajkovského balet "Labutí jezero" v provedení Amerického baletu z roku 2005. Domnívám se, že ze všech inscenací tohoto baletu tato produkce patří k těm nejlepším, je to pravý skvost! (1 hod.46 min.)

NA SHLEDANOU PRVNÍ NEDELI V ÚNORU 2008.

Vladimír Gazdik

L.L.B. (UNSW)
Solicitor and Barrister

Address for correspondence -
Suite 13, 41 Rawson Street
EPPING NSW 2121

Telephone: 1300 799 615

Fax: 1300 799 618

Mobile: 0407 937 156

Email: vladimirgazdik@clarendene.com.au

*"Experts in the preservation, maintenance
and transfer of wealth within the family"*

- Powers of Attorney and Enduring Guardianship
- Sophisticated Wills incorporating testamentary trusts where clients are concerned about taxation and asset protection issues
- Business Succession Agreements
- Family Trusts
- Self Managed Superannuation Funds
- Probate and administration of deceased estates, Family Trusts and Self Managed Superannuation Funds

Konal se 8.sjezd České obce sokolské "Sokol" 8/9 2007

V sobotu a v neděli 23. a 24. června 2007 v Praze zasedal 8. sjezd České obce sokolské.

Jednání vrcholného orgánu ČOS v Kongresovém sálu Fakulty tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy ve Veleslavíně se zúčastnilo 236 z 251 pozvaných župních vyslanců a delegátů s právem volebním. Mezi čestnými hosty zasedli Jan Kocourek, náměstek pro sport, mládež a informatiku Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR, MUDr. Milan Jirásek, předseda Českého olympijského výboru, JUDr. Aleš Hušák, generální ředitel společnosti SAZKA, a.s., Mgr. Václav Jalovecký rovněž za SAZKA, a.s. a ing. Miloslav Pleskač, bývalý starosta ČOS. Sjezd rozhodl o konání XV. všesokolského sletu v roce 2012, projednal rovněž program ČOS. Na následující tříleté volební období zvolil nové vedení České obce sokolské.

Starostou ČOS se opět stal doc. ing. Jaroslav Bernard, CSc., 1. místostarostou je ing. Oldřich Lomecký, dalšími místostarosty byli zvoleni ing. Jiří Juřena a ing. Jiří Krátký. Členy PV ČOS jsou dále náčelník ČOS ing. Miroslav Vrána, náčelnice ČOS ing. Lenka Kocmichová, vedoucí odboru sportu ČOS Jan Ulrych, vzdělavatel ČOS ing. Jiří Sobota, jednatel ČOS JUDr. Jan Mandát, doc. RNDr. Zdeněk Mička, CSc., PhDr. Karel Šplíchal, Josef Těšitel, ing. Pavel Kramoliš, ing. Hana Moučková a ing. Anna Voslařová. Poprvé byla ozdobou sjezdu nová replika praporu, který v roce 1926 sokolům věnoval prezident T. G. Masaryk. Pod tímto praporem se také konalo slavnostní předávání sokolských vyznamenání. V úvodu bratr starosta Jaroslav Bernard jménem Předsednictva výboru ČOS poděkoval a předal kytici sestře Jarině Žitné za její celoživotní sokolství a šestnáctiletou obětavou práci náčelnice ČOS. Stříbrnými medailemi ČOS byli oceněni bratři a sestry: Marie Benešová, Sokol Lhota, župa Dr. Bukovského; Miroslav Brebera, Sokol Přelouč, župa Východočeská - Pippichova; Jana Fabiánová, Sokol Valašské Meziříčí, župa Valašská - Františka Palackého; Zdeňka Glózová, Sokol Valašské Meziříčí, župa Valašská - Františka Palackého; Milada Justová, Sokol Votice, župa Blanická; František Müller, Sokol Vlašim, župa Blanická; Zdeněk Navrátil, Sokol Valašské Meziříčí, župa Valašská - Františka Palackého; Jiřina Nováková, Sokol Tábor, župa Jihočeská; Jiřina Rubešová, Sokol Kostelec nad Labem, župa Baráková; Marta Študlová, Sokol Vyškov, župa Dr. Bukovského; Josef Šrámek, Sokol Vrchoslavice, župa Prostějovská; Zdeněk Václavík, Sokol Brno I., župa Jana Máchala; Pavel Zacpal, Sokol Dědice, župa Dr. Bukovského; Josef Zedník, Sokol Plaňany, župa Tyršova. Bratrovi Karlu Lázníčkovi ze Sokola Šlapanice, župy Dr. Jindry Vaníčka, byla ze zdravotních důvodů medaile předána prostřednictvím župy; bratr Ivan Podhorský ze Sokola Královské Vinohrady, župy Jana Podlipného, medaili převezme při podzimním zasedání V ČOS. Nositeli zlatých medailí ČOS se stali: sestra Anna Maurerová, Sokol Plzeň Křimice, župa Plzeňská; sestra Jiřina Mičková, Sokol Kampa, župa Podbělohorská a bratr Jan Přidal, Sokol Vřesovice, župa Prostějovská.

OSLAVA 28. ŘÍJNA V SOKOLOVNĚ

*Zleva generální konzul Vít Kolář,
starosta Jarda Krejčík*

Bratr Ivo Pšeničný

SOKOLOVÉ PŘIPRAVUJÍ OBČERSTVENÍ NA OSLAVĚ 28. ŘÍJNA

Zleva sestra Judy, Danka a Nataša

Náš starosta

COCKTAIL PARTY ŠKODA NA SYDNEYSKÉM AUTOSALONU

Zprava: Roomster, Vít Kolář, Matthew Wiesner

Octavia

Roomster

Konceptní vůz "Yeti"

„Yeti“

Ztroskotání Dunbaru.

Lod Dunbar

Tak jako pro Čechy je 21. srpen tragickým datem naší národní historie je pro Sydney 21. srpen dnem vzpomínky na námořní katastrofu, která postihla naše město před 150 lety, 21. srpna 1857. V té době končila sláva velkých plachetnic, začíná doba lodních šroubů a pára z kotlů poháněla lodní šroub. Namísto větru se stalo zdrojem energie uhlí, respektive pára a tak vznikl „parník“. Už v roce 1860 mělo britské válečné námořnictvo dělové čluny na páru, každý s pěkným komínem a pod záminkou likvidace obchodu s otroky panovalo nad oceány říše, nad níž slunce nikdy nezapadalo.

20. srpna 1857 večer bylo v Sydney hrozné počasí, rozbouřený oceán, vichřice s prudkým lijákem, však to dobře znáte. První, kdo vycítil, že se stalo něco strašného byl pes strážce majáku na South Head. Bylo to velmi brzy ráno, ještě byla úplná tma. Zběsilé běhání a kňučení psa přinutilo strážce, aby se vydal na obchůzku. Nic ale nepozoroval, byla tma a v přívalech deště špatně viděl a tak se rychle vrátil do budovy majáku.

Útesv na South Head kde (vlevo) Dunbar ztroskotal

tím i těla ubohých obětí bouře. Mezi přihlížejícími ctilý mladík, hodinářský učeň Antonie Wollier, z Islandu. Toho napadlo, že na skaliskách pod ním, kam nebylo vidět, by se mohli zachránit lidé možná zranění, ale stále živí. Rychle učinil rozhodnutí sešplhat sráznou skalní stěnu. Dal svému kamarádovi své boty, klobouk a plášť a začal sestupovat. Našel místo, kde sráz nebyl tak krkolomný jako v „Gapu“. Dokončil nebezpečný sestup a našel si cestu kolem dna útesu. Při každé vlně se musil zaklínit mezi balvany, aby ho voda nesmetla do moře. Téměř u samé paty „Gapu“ našel Wollier na úzké skalní policiče muže, který přežil katastrofu. Byl na místě, které bylo jen pár centimetrů nad hladinou moře, ale bylo mimo dohled lidí, co stáli nahoře. Naštěstí ale zaslechli Wollierovo volání a spustili mu dolů lano na které přivázal nalezeného námořníka, kterého lidé nahoře vytáhli do bezpečí. Wollier pokračoval v hledání dalších živých obětí asi třičtvrtě hodiny, leč marně. Pak se vyšplhal zpět nahoru, kde jej očekávalo jásavé přivítání a primátor Sydney mu předal výsledek sbírky, kterou mezitím uspořádal, něco přes \$20.-, což v roce 1857 byla spousta peněz, zejména pro učedníka. Hodinářský učeň poděkoval v nedokonalé angličtině slovy: „I thank you all, but I did not go down for money. I did it for the

Dopoledne se rozbouřené vody začaly utišovat, stejně jako vichřice a déšť. Lodě, které se vracely do sydneyského přístavu hlásily v námořní kanceláři, že viděly ve vodě trosky, kusy roztržštěného dříví, plovoucí nábytky, vaky a pytle v okolí South Head a takzvaný Gap. Spousta obyvatel Sydney se neprodleně vydala v bryčkách na South Head. Nahoře na útesech se shromáždilo asi tisíc lidí, kteří pozorovali hrůzostrašnou podívanou. Příboj vrhal na útesy dříví, pytle, kusy nábytku a mezi

se našel jeden odvážný sedmnáctiletý mladík, který nedávno přijel do Sydney

Kotva Dunbaru (namátník na The Gap)

feelings in my heart". Tato slova sedmnáctiletého přistěhovalce z Islandu by se měli učit všichni přistěhovalci jako část „Australian values“. V té chvíli už lidé věděli jméno lodi, která ztroskotala. Z moře byl vyloven velký vak s nápisem „DUNBAR“.

Námořník, který přežil tragedii Dunbaru se jmenoval James Johnson. Byl převezen z hřebenu útesu nad Gapem do Marine Hotelu ve Watson's Bay. Vyšetřující lékař ho prohlédl a sdělil, že James Johnson nebyl zraněn a psychicky byl bez vážných následků po svém zoufalém boji s rozbouřeným mořem. James Johnson, 23-letý námořník vysoký 185 cm mohl děkovat za přežití své tělesné zdatnosti a mimořádné síle, která mu pomohla udržet se v příboji rozbouřeného moře na útesu.

Trojstěžník Dunbar byl postaven speciálně pro obchodní dopravu mezi Austrálií a Anglií. 31.května 1857 vyplul z Plymouthu na svou (teprve druhou) cestu do Austrálie, pod velením zkušeného mořského vlka, kapitána James Greena. Dunbar měl na palubě 63 pasažérů, 59 mužů posádky a vezl náklad v hodnotě \$144.000.

Ze 122 lidí přežil zkázu plachetnice jenom jediný James Johnson. Mezi cestujícími bylo několik australských rodin, které se vracely z dovolené, většina byla přistěhovalci.

James Johnson se už nikdy nevrátil na moře. Oženil se a po dlouhá léta pracoval jako strážce majáku na Nobby's Head v Newcastleu. V roce 1910 byl přítomen odhalení památníku obětem neštěstí v místě nazývaném The Gap. Zemřel v roce 1915.

Hortulus

Z KLENOTŮ BOLŠEVICKÉ POEZIE - MILAN UHDE

DO BITEV PŮJDE PŘED ŘADAMI

(K úmrtí Klementa Gottwalda 14. 3. 1953)

Jedenáct hodin s věže Víta
odlétlo jako černý pták.
Je po naději, neprocítá...
A opět slzou vlhne zrak.

Jak smutně zní teď cimbál polí,
neskřípou kola ve vískách.
Slunce své zlato skoupě drolí,
klarinet větru nepíská,

sestřička sedí nakloněna...
Tu tíhu chvíle sotva znáš.
Při drahém zvuku jeho jména
palčivě bolí dětský pláč.

Jak bych šel nyní Prahou potmě
a večer voní po kvítí.
Pohlédnu na Hrad: v Jeho okně
už zhasli, nesvíti

a černý večer přelaskavý
bdí jako matka u syna.
Ověnčen kvítím první slávy
hospodář tiše usíná,

jak lehá otec ustaraný.
A pevně stojí jeho lid.
Do bitev půjde Gottwald s námi,
vzbudí ho těžká vůně lip.

Do bitev půjde před řadami.

PhDr. doc. Milan Uhde je moravský spisovatel, dramatik a politik. Za vlády komunistů byl významným představitelem disentu a po sametové revoluci se stal ministrem kultury a předsedou Poslanecké sněmovny České republiky.

Ohlášky českých bohoslužeb pro prosinec 2007 a leden 2008

- 1.12.2007 sobota, česká mše svatá v Country klubu v 15.30 hod.
- 9.12.2007 neděle, česká mše svatá v kostele svaté Marty ve Strathfieldu v 11.30 hod. Po této mši svaté je obvyklé pohoštění v místní farní hale.
- 23.12.2007 neděle, česká mše svatá v kostele svaté Marty ve Strathfieldu v 11.30 hod. Po této mši svaté je obvyklé pohoštění v místní farní hale.
- 24.12. 2007 česká půlnoční mše svatá v kapli svaté Sabiny ve 23.00 hod. s českými koledami. Dobrá příležitost pro nás všechny zpívat naše krásné koledy
- 25.12.2007 Boží hod vánoční česká mše svatá v kostele svaté Marty ve Strathfieldu v 11.30 hod. Po této mši svaté je obvyklé pohoštění v místní farní hale.
- 1.1.2008 Nový rok, česká mše svatá v kostele svaté Marty ve Strathfieldu v 11.30 hod. Po této mši svaté je obvyklé pohoštění v místní farní hale.

V lednu se česká mše svatá v Country klubu nebude konat.

TGM lovec

Zajímavou, půvabnou a jinak úplně neznámou příhodu ze života T. G. Masaryka uveřejnil po jeho skonu p. L. Mach.

Prezident Osvoboditel míval jednu zálibu, na kterou se v pozdějších letech jaksi zapomělo. Byla to záliba v honitbě. Velmi rád se zúčastňoval čekání na vysokou a na divoké kachny, které také rád jedl. Předválečná doba mu nedopřávala mnoho volného času, aby se mohl věnovat svému sportu, musil se proto spokojit jen příležitostnou účastí na honitbě, když byl někde návštěvou. Měl známé všude a měl je také na Českomoravské vysočině ve Žďáře. Konal tu také přednášky, které tu vychovaly řadu pokrokových pracovníků.

Při jedné návštěvě ho pozvali hoteliér Veliš a dr. Drož k čekání na divoké kachny. Profesor Masaryk rád přijal pozvání a dojednal přesně den, kdy přijede na přednášku, po které se vypraví na čekanou. Přijel, ale jako by naschvál nebylo v celém okolí jediné kačeny, ačkoli jindy sídlí tu na rybnících vždy kačen dost. Masarykovi se však musilo vyhovět stůj co stůj. Drož si tehdy dovedl poradit. Hoteliér Veliš, kde profesor vždy bydlíval, pěstoval ten čas krásné kachny, které byly vybarvené jako kačeny divoké. Dal potají pět těchto kačen sebrat, aby o tom hoteliér nevěděl, a odnést je na rybník. Druhou stranou vedl společnost i s ustaraným hoteliérem, který věděl pouze bezpečně, že divokých kachen tu není. Proto se podivil, když z dálky viděl pět kusů krásných kačen. Držely se sice víc břehu, což u divokých kačen nebývá zvykem, ale hlavně, že tu byly. Profesor Masaryk, dbalý všech pravidel a opatrnosti střelecké, přiblížil se ihned na dostřel a všech pět kachen zastřelil. Když vystřelil poslední ránu, vztyčil se a povídá ostatním: „Tož se mi to podařilo, ale je mně divné, že po prvním výstřelu ani jedna nevlétla.“

Zamluvilo se to. Profesor Masaryk byl zřejmě spokojen s lovem a ještě uspokojenější byl večer, když zasedl k čerstvě upraveným kačenám, které sám postřílel. V té době přisedl ke stolu i hoteliér. Trpce si stěžoval, že mu nějaký dareba ukradl ze dvora pět krásných kachen, zvláštního chovu. „Tak krásně byly zbarveny a jsou pryč,“ ulevoval si. To už nemohl vydržet dr. Drož a přiznal se k svému činu. Profesor Masaryk se tím velmi bavil. Rozuměl vtipu a dovedl pochopit rozčilení hostinského, ale velkou radost měl i z toho, že paní Velišová, která kachny sama připravovala, se dala dr. Drožem přesvědčit, že to byl zvláštní druh italských kačen, které mají zrovna tak žluté nohy a zobák jako domácí.

Když prof. Masaryk odjížděl ze Žďáru, říkal svým hostitelům: „Přijdu zas, ale kačeny nepůjdu už střílet na rybník, když je mohu střílet přímo z okna.“

Na příhodu s kačenami si vzpomněl po letech i při oficiální návštěvě města Žďáru v roce 1928. Z tohoto zájezdu je známá fotografie presidenta Osvoboditele, jak drží v náručí malé děvčátko v kroji. (Věstník 2/06) Řekl tu tenkrát: „Vzpomínám si na práci zde, kterou jsme konali společně, ale také na to, že se tu mění domácí kačeny v divoké. Tož, budu-li moci, přijdu se na vás ještě jednou podívat!“

Tož nepřijde už!

Ale vzpomínka na něj bude tam žít věčně.

„Veselá mysl – nové historicky o TGM“ redigoval Josef Mach, Orbis Praha 1937

PROČ PRÁVĚ ČEŠTÍ BÁSNÍCI? *Dáša Ptáčková*

Konec války jsem neprožila, ale dovedu pochopit, že čeští básníci psali oslavné básně u příležitosti osvobození velké části dřívějšího Československa Rudou armádou. Rusové si vytrpěli během války svoje a jejich vítězství nad německou zhoubou si zasloužilo díky a jistě i díky oslavných. Oslavnými díky ani čeští básníci a spisovatelé, zcela pochopitelně, nešetřili. Nedovedu ale pochopit, jak mohla již za první republiky uznávaná spisovatelka a básnířka Marie Pujmanová napsat verše uveřejněné v srpnovém čísle Věstníku. Ty verše se zřejmě datují už z doby, kdy komunistická mašinerie dávno pracovala na plné obrátky a kdy komunistické soudy odsuzovaly neviné oběti k trestům smrti - a to tedy nejen Miladu Horákovou. Věděla jsem, že Marie Pujmanová byla nakloněna komunistům, ale když jsem znovu a znovu pročítala její výplod z počátku let padesátých, pocítila jsem jakousi hrůzu z toho, k čemu se česká spisovatelka tehdy dovedla propůjčit.

Co je ještě strašnější je to, že Pujmanová netvořila v té osudné době nijakou výjimku mezi českými literáty. Podobně jako ona psal oslavné průpovědky na tehdejší Gottwaldův režim třeba i mistr českého slova Vítězslav Nezval, už jako sekční šéf ministerstva školství či informací. V prvních řadách oslavovatelů příchodu komunismu stál ovšem levicově proslulý básník S.K.Neuman, mladý tehdy spisovatel Pavel Kohout nasazoval svůj nesporný talent za vítězství československých diktátorů a ani takový Milan Kundera nešetřil chválou těm, které měl už tehdy zatracovat nebo alespoň zůstat mlčet. Ani již za první republiky populární spisovatelka Marie Majerová nešetřila obdivem k režimu jasně diktátorskému a protimasarykovskému. A bylo zřejmě i mnoho a mnoho jiných.

Jak si vysvětlit, říkám si, jak si jenom vysvětlit to hromadné zklamání výkvětu našeho národa? Vždyť to byli právě spisovatelé a básníci, kdo se během devatenáctého století především a přede všemi zasloužili o obnovu českého slova, české řeči a o oživení povědomí českosti našeho národa a byli to také oni, kdo lvím dílem přispěli k obnovení dávno ztracené české samostatnosti když svou usilovnou prací připravili národ na kulturní výši západní Evropy. Málokdo z nich, pokud vůbec někdo z nich propadl za Protektorátu kolaboraci s Němci. Jan Drda sice za války publikoval a byl snad i tehdy šéfredaktorem Lidových novin, ale ihned po válce otočil korouhvičku a komunistická legitimace mu zjednala okamžitou imunitu. Říkám si, jak by asi bývali reagovali na poválečný vývoj bratři Čapkové, kdyby se byli konce války dožili? Za dob první republiky byli prý oba známi tím, že nepřislušeli k žádnému radikálnímu hnutí levicovému či pravicovému a oba byli známými zastánci jak presidenta Masaryka tak presidenta Beneše. Karel Čapek dokonce napsal stať "Proč nejsem komunistou".

Za tak zvaného pražského jara potom najednou bylo všechno jinak a dřívější notoričtí oslavovatelé vražedného režimu si jakoby najednou protírali oči - oči, které předtím nic neviděly a vidět nechtěly. Zárným příkladem takového náhlého procitnutí je ovšem spisovatel Pavel Kohout. "Procitl" tehdy i Jan Drda a procítali náhle i jiní... Bude ale asi až na historických budoucích dob odhalit pravé příčiny a důvody, které zavedly tolik českých literátů na scestí a dovolily jim oslavovat jasně násilnický režim i v době, kdy těla neviných obětí se na šibenicích houpala takřka před jejich očima. Nám asi nezbyvá než zatím s politováním a hořkostí konstatovat, že tolik našich básníků a spisovatelů, jako právě třeba Marie Pujmanová, dovedlo klást růže k nohám vrahů.

JE OSN JEN POSVÁTNOU KRAVKOU? *Štěpán Skřivánek*

Když se někde něco ve světě šustne, hned se volá po zásahu OSN. Pošlou se vojenské oddíly sem, pošlou se vojenské oddíly tam - ale vlk se obyčejně jen jakoby nažere a koza zůstane nevalně dotčena. Svět však má zadostiučinění - byla žádána pomoc a pomoc se dostavila. Někdy se ovšem pomoc nedostaví, nebo se dostaví pozdě, nebo se dostaví jenom pár cinových vojáčků naprosto neschopných skutečnou pomoc a ochranu oběti útoku poskytnout. Jako klasický příklad by bylo možno uvést poměry v Darfuru, tedy západní oblasti Sudanu, kde už několik let žijí miliony uprchlíků

v neblahých poměrech pod stany o hladu a v nebezpečí násilí. Ženy jsou přepadány a znásilňovány, loupežné tlupy vražedných nájezdníků se tam volně pohybují mezi stísněnými uprchlíky. Pravda, Spojené národy sice po dlouhém otálení vyslaly nějakou tu vojenskou ochranu - nějakých pár set afrických vojáků - ale běženci nepřestávají žít ve strachu před násilníky. Svět dnes ani neví nebo ani nechce vědět kdo ti násilníci jsou, stovky lidí umírají - o život bylo již připraveno několik set tisíc lidí - a OSN s rukama jakoby založenými přihlíží a přihlíží. Hlasuje, odhlasuje a přihlíží jak výsledek hlasování se neplní. Sudanská vláda si totiž nepřeje na svém území hostit cizí vojsko. Necháává trpět a umírat lidi a pravé příčiny této celé tragedie jakoby nikoho ani nezajímaly.

Jak vlastně pracuje ta OSN a kdo ji tvoří? Tvoří ji zástupci vlád téměř všech států světa. A těch je skoro bezpočet. Nu, spočítat se to ovšem dá, ale počet členů roste a roste a kdejaká zemička a kdejaký ostrůvek si zakládá na členství v Organizaci spojených národů. Členství ovšem nepředpokládá projití nějakou zkouškou dospělosti, vyspělosti nebo stupně demokracie. Jsí státem nebo státečkem, máš tedy právo na členství. Stojí v tvém čele diktátor? Nevadí, bereme. A protože naprostá většina zemí a států na světě jsou země a státy ovládané diktátory, je dnes OSN jakýmsi klubem diktátorů. Naprostou většinu afrických států ovládají vlády demokraticky nezvolené. Členy OSN jsou i země vyložené totalitní. Země ovládané náboženskými nebo politickými fanatiky. Severní Korea a Irán jsou právě tak členy jako Francie, Británie nebo USA. Není tedy OSN organizací svobodných a demokratických zemí. Je to spíše organizace s většinou totalitních nebo skorotalitních zemí, které se snaží té demokratické menšině vnucovat směr pochodu.

Předválečná Společnost národů se nakonec ukázala být neschopnou akce, protože malinké státečky měly hlas právětak hodnotný jako velíkání jako Británie či Francie. Tomu se snažili zakladatelé poválečných Spojených Národů čelit tím, že byla vytvořena Rada bezpečnosti sestávající ze stálých členů USA, Británie, Ruska, Číny a Francie a jistého počtu členů volených jen na určitou dobu. Tato Rada bezpečnosti ovšem nemůže jednat pokud nedojde k jednomyslnosti mezi oněmi stálými členy. Není tedy možno nařídít třeba sankce proti Severní Koreji, i kdyby Severní Korea vyráběla a zkoušela atomové pumy na běžícím pásu, pokud třeba Čína se nepřipojí k hlasování. Nu, a jak dobře víme, Čína sama je vzorným demokratickým státem s demokraticky zvolenou vládou a se zaručenými a uplatňovanými právy občanů. Kdysi byl i Sovětský Svaz, tedy absolutní vzor svobody a demokracie, takovým stálým členem a tedy garantorem lidských práv. Šlápl-li v USA občan Indiánovi na kuří oko, byl hned poplach. Bylo-li usmrcováno v Gulagu statisíce obětí Stalinova režimu, OSN prostě mlčela. Je tedy OSN jakýmsi obrem na hliněných nohách. Může vypadat kolo-sálně, může mít na ramenou zlaté prýmký, může i zadupat, ale dál pak nic moc. Jako debatní spolek slouží ovšem dokonale. Vydržují jej především Spojené státy americké a vysluhují si za svou štědrost a ochotu hlavně spílání přítomných demagogů a totalitních tlučhubů.

SILVESTR 2007

**Zveme všechny, kteří se chtějí pobavit
a zazpívat si na silvestrovskou oslavu v Sokole
Sydney. Pro bližší informace a objednávky
volejte: Eva Čermáková 9981 4765**

KOMUNISMUS A JEHO SKUTKY V ČSR

234 lidí	bylo z politických důvodů popraveno
4,000 lidí	zahynulo v koncentračních táborech
300 lidí	zemřelo ve vyšetřovací vazbě
176 lidí	bylo zastřeleno na západních hranicích při pokusu o útěk
88 lidí	zahynulo v hraničních drátech napájených elektřinou
280,000 lidí	bylo z politických důvodů odsouzeno
80,000 lidí	bylo bez soudu posláno do pracovních táborů
60,000 lidí	muselo vojnu odsloužit v Pomocných technických praporech
244,000 lidí	odešlo do exilu
300,000 lidí	bylo perzekvováno v zaměstnání či soudem
281 lidí	bylo násilně z Čech a Moravy odvečeno do SSSR
asi 100,000 lidí	bylo ze Slovenska do SSSR odvečeno po odstoupení Podkarpatské Rusi

...NEZNAMENÁ, ŽE KDYŽ NAŠE VLÁDA ZAPOMNĚLA, ŽE MY TAKÉ, VŠE BUDE JEDNOHO DNE PATŘIČNĚ POTRESTÁNO, ...O TOM AŽ KSČM, POKRAČOVATEL ZLOČINU, NEPOCHYBUJE!!!
(RIGHTSIDE magazín)

FOR YOUR HEALTH AND HOLIDAY LUHAČOVICE SPA

One of the nicest spas in Czech republic for relaxation and for your soul and body wellness.

Spa treatment is based on the local mineral springs healing power combined with latest treatment and rehabilitation method. Luhačovice offers not only treatment and stay in a beautiful natural setting, but also possibilities for sports, entertainment and social life.

Your stay: weekend, few days, one week or more.

Real value - cost of one week: 7 accommodation with breakfast, physician consultation, 5 treatment procedures starts from \$A240. Your friend NCN TRAVEL based in Prague will satisfy all your demands: Air flights, transfer to Luhačovice, accommodation and trips in Czech republic, tour guide and all your needs.

**For bookings and more information contact: VIC NOVAK
[02] 91306781 mobile 0411984469**

Největší paseku působí na světě filantropové. Mají nejlepší úmysly, zároveň taky nejpitomější nápady a bohužel i dost peněz na to, aby je uskutečnili. Díky dostatečným finančním zdrojům jim přitom všechno připadá velmi jednoduché.

Takovým filantropem je i pan Steve Killelea, zámožný Australan. Dospěl k závěru: co neumíte změřit, neumíte ani pochopit. A rozhodl se změřit mírumilovnost národů a sestavit jejich pořadí podle pevně stanovených kritérií. Pro svůj nápad získal úctyhodnou Economist Intelligence Unit. Výsledky práce přineslo poslední číslo časopisu The Economist a referovaly o nich i české noviny.

Kritéria mírumilovnosti se dělí na vnější a vnitřní: k vnějším patří mj. objem výdajů na zbrojení, podíl země na válečných konfliktech v uplynulých dvou letech, počet příslušníků ozbrojených sil v poměru k celkové populaci a potenciál země k možným teroristickým útokům. Vnitřní mírumilovnost utvářejí například vztah k cizincům, úroveň kriminality, procento obyvatel ve vězení a možnost občana vlastnit zbraně.

Pozoruhodný je i žebříček: Spojené státy se v něm ocitly hodně vzadu, na 96. místě, v těsném sousedství Íránu. A Izrael spolu s Irákem a Sudánem žebříček uzavírá. Zato naše malá vlast zaujímá přední místo, nejlepší ze všech evropských postkomunistických států. Pokusme se odhadnout, co vlastně vypovídají jednotlivá kritéria a zároveň (což z toho vyplyne), proč jsme dopadli na rozdíl od USA a Izraele tak dobře.

Objem výdajů na zbrojení: zbrojení nepotřebujeme, stejně by nám nepomohlo. Nejlepší je si najít vlivného strejčka, který bude zbrojit za nás a podle potřeby nám pomůže. Problém až doposavad byl, že nás při tom bránění zároveň sežral. Tato zkušenost má obecnější význam.

Podíl na válečných konfliktech: každý, kdo se řídí zásadou „co tě nepálí nehas“, ví, jak se chová správný mírotvorce. Nejlepší je poslat školitele policajtů nebo nemocnici, pro jistotu nejdřív do sousední země.

Počet příslušníků ozbrojených sil v poměru k celkové populaci: podle tohoto kritéria bude jedním z nejmilitarističtějších států Vatikán díky své pověstné švýcarské gardě a omezenému počtu obyvatel. Armádu je třeba držet při zemi: nejlepší je špičková protichemická jednotka a kromě toho už jen malý tým, který v případě potřeby podepíše bezpodmínečnou kapitulaci.

Vztah k cizincům: je u nás uspokojivý v tom smyslu, že je zatím nebijeme. Souvisí to s dalším kritériem, totiž zda směji občané vlastnit zbraně. To je u nás doposud přísně regulované. Ostatně, tím, že stát povolí svým občanům být ozbrojeni, dává také najevo, že si troufne jim důvěřovat. Náš stát je naštěstí realista a my jsme na špičce v mírumilovnosti.

Také *procento obyvatel dlících v kriminále* není jako kritérium zvoleno šťastně. Nízké procento může znamenat, že ti, co by měli v kriminále sedět, místo toho běhají po ulicích, podnikají a politikaří. A také to může znamenat, že stát má málo policajtů na to, aby mohl dost kriminálků lapit, málo soudců na to, aby je mohl poslat za mříže, a málo kriminálů, aby je bylo kam posadit. Všechno zlé je, jak vidno, k něčemu dobré: ušetří peníze a ještě se stane mírumilovným.

Základní, nestvůrná blbost tohoto měření mírumilovnosti spočívá ovšem v tom, že staví na stejnou rovinu násilníky i ty, kteří jsou ochotni se násilí bránit. Palmu vítězství si odnášejí ti, co násilí nezúčastněně přihlížejí, když je třeba, zaplatí nějaké to výpalné a v nejhorším případě se potentočkují a zalezou pod postel.

Myslím, že takovou mírumilovností se nikdo chlubit nebude.

**SOKOLSKÁ RESTAURACE BUDE ZAVŘENA
OD 23/12/2007 DO 18/1/2008.
ZNOVA BUDE OTEVŘENA V SOBOTU 19/1/2008
OD 14,00 HOD. DO 21,00 HOD.**

JAHELKA - SOUDNÍ VÝROKY

Udivilo nás, že si tu ruku zlomil, za dopoledne nám totiž spadl po pivě z lešení pět-krát a vždycky se jenom vesele smál, neboť měl dle předpisu helmu.

Když jsem se vracel s oběma jezevčíky z pohostinství, našel jsem vrátka uzamčená a rozhodl jsem se přehodit jezevčíky přes plot. Když jsem takto přehazoval již dvanáctého jezevčíka, jsem si teprve všiml, že se mi dírou pro slepice zase vracejí zpátky.

K rodinné bitce došlo poté, když syn představil rodině nevěstu a babička utrousila: „To vás pánbůh trestá, že se nemodlíte.“

K nadměrnému užívání antikoncepčních přípravků nutil svou manželku proto, aby nepřišla do jiného stavu se sousedem.

Když jsem souseda u manželky přistihnul, řešil jsem to po dobrém tím, že jsem ho dvakrát nakopnul, a to akvárium jsem po něm hodil, až když se po mně sápal.

Když jsem dal manželce několik políčků, otočil jsem se od ní, protože jsem předpokládal, že tímto naše nedorozumění skončilo a chtěl jsem se věnovat svým zájmům. Co bylo dále, si nepamatuji. Procítl jsem až v nemocnici, kde má zranění byla odborně ošetřena.

Za celou dobu, co s ní žiju, jsem jí vrazil třikrát facku, a to proto, že mi byla nevěrná se svým manželem.

S průběhem manželství nejsem spokojena. Odpůrce jen zabírá místo v posteli někomu, kdo by si to více zasloužil.

Poučení jsem rozuměl, ale ne moc. Neznám paragrafy jako třeba advokát, poněvadž jsem slušný a čestný člověk.

U stánku se zdravou výživou jsem vypil asi čtyři vodky.

Obviněný doznává, že nakupoval dolary. Na svoji obhajobu uvádí, že chtěl skoupit všechny dolary, aby Američani neměli na zbrojení.

Svědky sděluje, že ví, jak vypadá pánské přirození, neboť v práci ho vidá velmi často.

Můj syn je sice velkej darebák, ale ne zas takovej, aby se musel bavit s váma, pane prokurátore.

Šla jsem do prodejny si nakoupit. Při nakupování jsem si uschovala do kapsy bundy láhev Alpy z důvodu, jelikož tam byla prodavačka, která mě už jednou chytila, a já jí chtěla udělat radost.

Tak jsem různě měnil zaměstnání, až jsem se dostal do vězení.

Snažil jsem se hlídce vysvětlit, že jsem toho moc nevypil, ale asi mi pro podnapilost nerozuměli.

Poškozený ležel na zádech, chroptěl a byl evidentně mrtvý.

U jmenovaného bylo nalezeno větší množství pornografických materiálů, jejich část byla ponechána na stanici pro další využití.

Do místnosti vběhl nebožtík a začal se prát s obžalovaným

Jmenovaný byl takový krkoun, že po prodeji domku si přišel i pro fekálie z žumpy. Strčil jsem do něj, až tam spadnul, ale o žádném nažrání jsem nehovořil, neboť jsem hygieník.

S postupem svého psa zcela souhlasím. Nejprve zaštěkal, pak utrl nohavici, a i když ani poté se soused neměl k odchodu, způsobil mu teprve zranění, pro které se teď nemůže posadit.

Čistokrevného psa mi odcizili a upraveného na česneku snědli. Ale když jsem na nich požadoval dva tisíce korun, křičeli, že takovou drahotu nemají ani v Intercontinentalu, a vyhodili mě i s rodokmenem.

Že se objevil u mě v ložnici, mě ani tak nepřekvapilo, jako spíše to, že tam vjel na traktor Zetor.

Přikývl jsem, když se soused ptal, zda může použít náš záchod. Později jsem zjistil, že použil dvířka a několik prken na táborák.

PERLY A PERLIČKY - sokolské i nesokolské

Český národní svátek byl velmi důstojně oslaven v neděli dvacátého osmého října v sokolském Národním domě ve French's Forest. Pořad byl zahájen zahráním české národní hymny a krátkým proslovem starosty sydneyjské jednoty bratra Krejčíka. Následoval věcný byt obsažný a poutavý proslov bratra Ivo Pšeničného a oslavu zakončil upřímnými slovy pan generální konzul Vít Kolář. Vzpomenul i toho, že za Hilsneriády bylo Masarykoví spíláno jako pomocníkům židů, za Rukopisných bojů se mu dostávalo urážek, že prý podporuje Němce, ale v prosinci 1918 byl oslavován jako Osloboditel národa... K oslavě se sešel překvapivě velký počet účastníků a velká tělocvičná hala sokolovny na několik hodin ožila někdejším ruchem. Bylo též poskytnuto - štedrou rukou generálního konzulátu - přímo lukulské občerstvení. Ozvaly se sice hlasy, že mohla být hrána i hymna slovenská. Po zralejší úvaze však nutno připustit, že oficiální pořádání oslavy českého národního svátku Generálním konzulátem České republiky v prostorách Sokola takovou možnost protokolárně vyloučila, jakkoli by si to mnozí přítomní byli snad přáli.

Generálnímu konzulátu se díky skvělé spolupráci se Sokolem Sydney podařilo uspořádat **recepti k oslavám státního svátku České republiky** v budově Národního domu ve Frenchs Forest. Recepce se zúčastnilo 120 hostů. Úvodní slovo obstaral starosta Sokola pan Jaroslav Krejčík a na něj navázal svou řečí dlouholetý člen Sokola pan Ivo Pšeničný. Po jeho vystoupení se ujal projevu generální konzul Vít Kolář, který mluvil o Masarykově odkazu, ale i nových výzvách pro republiku. V závěrečném připitku poblahopřál České republice a jejím občanům vše dobré. Generální konzul poté pozval všechny účastníky na vernisáž výstavy Austrálie - můj domov autorů Jana a Sabiny Kratochvilových v prostorách Národního domu Sokola. Výstava potrvá do 17. listopadu a otevřena bude vždy v sobotu. Během recepce se podávaly speciality české kuchyně, včetně skvělého guláše a točeného piva Bernard. (Zpráva Generálního konzulátu ČR v Sydney.)

Kdo pochybuje o tom, že není pod sluncem nikdy nic moc nového ten se měl dojit pokochat počátkem října na filmové provedení Českého orfea **skvělé nahrávky Mozartovy Figarovy svatby**. Nevěra manželská i nemanželská se vine každým tónem a každou scénou a Mozartův hudební genius dokazuje, že druhá polovina osmnáctého století mezi rakouskou Vídní a španělskou Sevellou si nijak nezadá s první polovinou jednadvacátého století, a že ti tvůrci moderních televizních nevěrových zápletek by se od minulosti ještě mohli leccemu od starších mistrů hříchů příučit. Celá opera je vlastně nevěrou a milostnými zápletkami protkaná. Aristokrat ani jeho služebník si nemají co vyčítat, a fikaný Figaro, tehdy hrdina „pracujících mas“ Mozartovy doby i jeho vyvolená Zuzana dovedou v milostných intrikách své panstvo přetrumfnout s nečekanou finesou. Další ze svých trumfů vynesl obětavý bratr Pšeničný počátkem listopadu, kdy nás počastoval výborným americkým provedením Čajkovského Louskáčka „v kouzelné režii Michala Baryšnikova“. A nádavkem jsme shlédli i zajímavý hudebně-filmový záznam australského SBS orchestru mládeže ze zájezdu po Čechách, doprovázený jím hranou českou hudbou včetně Smetanovy Vltavy. České Orfeum má začít sezonu 2008 v únoru.

V říjnu slavila česká hudba v Sydney svátek, a dokonce přímo v koncertním sále Opery. **Sydney** totiž opět po létech **navštívil Sir Charles Mackerras**, snad nejvýznamější dnes žijící britský dirigent, narozený sice ve Spojených Státech, ale australským rodičům ze Sydney. Jako dvaadvacetiletý mladík se Mackerras stal v Praze v roce 1947 žákem předního českého dirigenta Václava Talicha a v Praze se také zamiloval do české hudby. Říjnový koncert v Opeře nesl pečeť Mackerrasovy lásky - pod jeho taktovkou předvedl Sydneyjský symfonický orchestr celovečerní program české hudby skvěle uvedený Dvořákovou Sedmou symfonií následovanou Smetanovou Vltavou a triumfálně zakončený Janáčkovou Symfonií. Koncert byl samozřejmě vyprodán a dlouhotrvající potlesk platil jak české hudbě tak vzácnému hostu,

který v Sydney trávil své mládí a rád se sem dnes občas vracívá. Byl po jistou dobu i dirigentem sydneyjského orchestru, kde kdysi začínal jako mladý hobojista. Sir Charles ovšem nyní spíše častěji hostuje v Praze a v jiných světových koncertních síních... Po léta byl hostujícím dirigentem České filharmonie a je s pražským a vůbec českým hudebním světem intimně obeznámen. Před několika léty nově nastudoval a ve Stavovském divadle pak i provedl Mozartova Dona Giovanniho. Jeho „českým koníčkem“ je však Janáček a bylo hlavně také jeho zásluhou, že doma v republice málo populární Janáček se stal miláčkem britského publika, především také uvedením na londýnskou hudební veřejnost oper – Káti Kabanové a Její Pastorkyně pod titulem Jenufa. I sydneyjské obecenstvo Janáčka miluje – a v Sydney je, řekl bych, Janáček mnohem oblíbenější než ve svém rodišti, jak na Moravě tak v Čechách. Kromě svého intimního poměru k českému hudebnímu světu má Mackerras i jinou „slabůstku“ – hovoří zcela obstojně česky. Díky tedy mistru Talichovi se jeden z nejproslulejších žijících Australanů stal věrným a záslužným přítelem naší hudby a českého hudebního světa. Mimořádně, geniální český dirigent Václav Talich nesměl po válce v Praze vůbec veřejně dirigovat – v posledních chvílích německé okupace se dal totiž přimět k členství v „Lize proti bolševismu“, leč to mu nezabránilo vychovat a k české hudbě navždy přimknout australského umělce, z něhož později vyrostl jeden z největších dirigentů naší doby.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

V katolickém kostele Sacred Heart v Umina NSW byli 8.listopadu oddáni významný podporovatel naší sokolské jednoty Sydney **Ing Pavel Dostál a Tonia Ruděnko**. Naším novomanželům přejeme mnoho dalších šťastných let.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Jak dobře víme, Praha se stala cílem návštěvy milionů turistů z celého světa a je jen otázkou času, kdy světoví turisté najdou zalíbení i v jiných částech naší pohledné, úhledné a nyní již do značné míry zrestaurované země. Však co městečko to zámek, to vynikající architektura světovými válkami minulého století vcelku nedotčená, na Moravě i v Čechách. Britský následník trůnu princ Charles navštívil Prahu už několikrát a teď se dovídáme že jeho sestra **princezna Anna** následovala letos jeho příkladem, **přiletěla do České republiky** letadlem britského královského letectva a navštívila v doprovodu choti presidenta Klause v Pardubicích i Velkou Pardubickou, ač měla i jiný několikadenní pracovní program. A protože je - jako i jiní členové britské královské rodiny – výbornou znalkyní koňských plemen všech druhů, navštívila prý i blízký hřebčinec v Kladrubech nad Labem. Princezna v hřebčinci? Před nějakými dvaceti léty to mohlo znít jako nejapný vtíp. A dnes se čeští hřebci dočkali přece jen svého – dvorně a uctivě zařehtat na opravdovou a nefalšovanou princeznu.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Bratr Petr Čermák nám v říjnu promítnul novější **český film** podle knihy autora Michala Viewegha, dnes doma velmi oblíbeného, **Účastníci zájezdu**. Nic revolučně nového, ale je to veselý záznam osudů prázdninové autobusové výpravy z Prahy ku Středomořímu moři – technicky výborný i velmi dobře zahráný novými filmovými herci. Teplé moře, celkem neškodné sváry účastníků, manželská nedopatření, nahotinka sem nahotinka tam – směs je to celkem dost stereotypní ale zábavná a veselá.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Pročítám zajímavou knihu nedávno v republice vyšlou obsahující historické eseje a nacházím v ní tato slova: „...Situace tedy není potěšitelná, tím spíše, že nemáme času nazbyt. Do Evropy jsme totiž vstoupili, ale zatím se zdá, že postáváme u dveří a žmouláme čepici jako chudý příbuzný na návštěvě. **Pořád se o nás totiž neví**, kdo vlastně jsme a co chceme – stejně jako to nevíme my. Je to ale jen na nás. Můžeme být pokřikující bandou hokejových fanoušků. Můžeme ale také být přiměřeně sebevědomým evropským národem...“. Nalezl jsem tam také jinou perličku. Aby prý lidé ve světě vzali dnes někoho vůbec na vědomí, musí být alespoň jednonohou lesbickou černoškou, pokud možno onemocnělou AIDS!

Sochaři Peter Redmond, Leo Vamvalis, Jino Van Bruinessen a Tutti Bonacci vytvořili pro reklamní účely **Škodu Octavia z písku** ve skutečné velikosti na sydneyjské Palm Beach. *Manly Daily 19.října 2007*

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Podle zprávy z domova dodané generálním konzulátem v Sydney má být v roce 2008 v Praze udělena **státní literární cena** v Paříži usdlému a nyní francouzsky píšícímu spisovateli **Milanu Kunderovi** za jeho knihu Nesnesitelná lehkost bytí. Jak víme, byla tato kniha také později v Americe zfilmována a film doznal mezi „západním“ obecnstvem značné popularity, ale světem šla fáma, že to zfilmování se nepotkalo s Kunderovým souhlasem. Kundera kdysi za mlada podporoval komunisty. Pak ale napsal knihu Žert - později zfilmovanou - a tou si československé mocipány zneprá-telil. Sovětská invase ho nakonec vyhnala do exilu.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

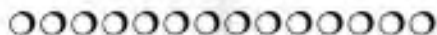
Ve středu 27. června, v Den památky obětí komunistického režimu, tříčlenná delega-ce **ČOS uctila památku obětí komunismu** položením kytice se stuhou k pomníku v Praze na Újezdě. Při pietním shromáždění promluvili předseda senátu Přemysl Sobotka, předseda vlády Mirek Topolánek, 1. náměstek primátora hl. m. Prahy Rudolf Blažek a představitelé Konfederace politických vězňů ČR. Pietní akt doprovodila vojenská hudba pražské posádky. *-ib „Sokol“ 8/9 2007*

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Generální konzulát ČR v Sydney upozorňuje na blížící se **turné české legendární zpěvačky Marty Kubišové po Austrálii**. 9.2.2008 vystoupí v St. Martins Theatre v Melbourne, 10.2. v Czechoslovak Club Adelaide, 16.2.2008 v Sydney Congress Hall a poslední koncert proběhne 17.2.2008 v Czechoslovakian Club v Brisbane. Blížeší informace podá pan Petr Vítek - 0414 252 528.

V červenci vybojoval pro Českou republiku historicky **první juniorskou zlatou medaili** v běžecké disciplíně Jakub Holuša, odchovanec ZŠ Englišova, v současnosti student Slezského gymnázia v Opavě. Zvítězil v holandském Hengelo na trati 3000 m překážek v osobním rekordu 8:50,30. „Sokol“ 8/9 2007

Vánoční koncert pořádaný Sylvii Virágovou a přáteli se bude konat jako obvykle v St Andrew's Cathedral (Sydney Square, George St vedle Town Hall) v sobotu 1. prosince 2007 v 17 hodin. Vstupenky na 02 9415 4532 nebo mobil 0403 113 145.

K uctění památky nedávno zesnulého nakladatele Pavla Primuse jeho potomci snížili cenu vynikajícího českého magazínu **Polygon**. Nyní je jej možné dostat v Austrálii za roční předplatné \$A60. Také jej můžete předplatit pro doručení v České republice za \$A35. Vyřizuje Marcela Čechová 07 4939 7624.

President Václav Klaus poskytl v Londýně v listopadu televizní BBC zajímavý interview. Předmětem rozhovoru bylo především planetární oteplování, na nějž má president Klaus zcela osobitý názor. Argumentoval, a to zcela přesvědčivě, že nemůže přijmout dnes uplatňovaný názor o oteplování planety dokud takový názor nebude podložen všeobecně uznanými vědeckými důkazy. Na námitku, že to zní jako projev jeho arogance odpověděl, že on naopak pokládá za arogantní používat dosud vědecky nedokázaná fakta. Na otázku o instalaci amerických radarových stanic na území české republiky odpověděl, že k instalaci během času jistě dojde, i přes odpor Moskvy. Pokud se týká Evropské Unie uvedl Klaus, že sice neuznává jednotnost Unie, ale integraci že schvaluje a Česká republika, jako střeoevropský stát, pokládá za samozřejmost být jejím členem. Václav Klaus se zhostil půlhodinového dotazování výbornou angličtinou a se sebevědomým hodným českého presidenta.

Lovec perel Bojar

Muzeum exilu Jan Kratochvíl ředitel muzea

Muzeum českého a slovenského exilu 20. století v Brně na ulici Štefánikově 22 informuje exulanty českého a slovenského původu z celého světa a vyzývá po laskavém zvážení ke spolupráci.

Muzeum bylo založeno v součinnosti spolu s dcerou generalisima Maurice Pellé, spoluzakladatele Československé republiky, dále s Jiřím Ingrem - synem armádního generála Sergeje Ingra, Rotou Nazdar v Paříži, rodinou jejího prezidenta generála J. Flipo též (doplněno části archivu Dr. Alice Masarykové, dcery prezidenta - osvoboditele Tomáše G. Masaryka z pozůstalosti spolupracovníka Dr. Masarykové při zakládání československých škol v exilu univ. prof. PhDr. Dr. Josefa Kratochvíla), Společností pro vědy a umění v USA, Obcí orelskou v exilu, jednotlivými Sokoly, Českosloven-

skou obcí legionářskou v Kanadě, zast. předsedou - plk. B. Moravcem, rodinou plk. Bartoše - nár. soc. poslance a člena para-výsadku CLAY-EVA, novinářem Standem Bertonem - Austrálie a novinářem Františkem Bejčkem, hokejistou Olegem Zábrodským a dalšími jednotlivci, krajanskými organizacemi a spolky. Dále muzeum exilu prostřednictvím Společnosti pro kulturu a dialog K2001, o. p. s. spolupracuje s Národním muzeem v Praze (výstavy o exilu), Slovenským národním muzeem v Martině (výstavy exil), Slovenskou národní knihnicí v Martině, zast. Peterem Cabadajem, Úřadem dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu, poslanci Evropského parlamentu, Muzeem Policie ČR a dalšími institucemi a jednotlivci po celém světě. Výstavy věnované exilu jsou pod záštitou českých a slovenských prezidentů p. Václava Havla, nyní prezidenta p. Václava Klause a prezidenta Slovenské republiky p. Ivana Gašparoviče, dříve prezidenta R. Schustera.

Hlavní činností muzea je mimo trvalé expozice v Brně na ul. Štefánikově 22 věnované exilu, zpracovávání archivu exulantů, natáčení dokumentárních filmů i pro Českou televizi na téma exil, zachycení vypovědí exulantů na filmový pás, exilové výstavy po celém světě, publikační činnost (byla vydána řada publikací a natočeny dokumentární filmy na téma exil). Autoři mají za sebou desítky výstav ve světě včetně Austrálie i Izraele, a to ve spolupráci s Ministerstvem kultury Lucemburského velkovévodství - zastoupeném ministryní kultury a Národní knihovnou v Lucembursku, Lichtenštejským knížectvím - v Praze za účasti Jeho jasnosti vládnoucího knížete Aloise z Liechtenšteina a Její královské výsosti princezny Bavorské, Ministerstvem zahraničí ČR i jednotlivými diplomatickými zastoupeními ČR v Argentině, Belgii, Polsku, Maďarsku, Izraeli, Francii, Austrálii, Německu atd., "Českými centry", Min. kultury ČR, městem Brnem, Jihomoravským krajem i dalšími institucemi. Výstavy v Evropském parlamentu v Bruselu pořádány pod záštitou, za finanční podpory a účasti poslanců Evropského parlamentu Petra Duchoně, Jana Zahradila, Niny Škottové, Jaroslava Zvěřiny, Oldřicha Vlasáka a dalších.

Muzeum exilu soustřeďuje co nejvíce informací o exilu pro vzdělávací účely ve školách různých stupňů výuky, své knihy věnuje školám a prosí exulanty i jejich rodiny o zaslání podkladů k této práci. Jde o doklady z uprchlických táborů - včetně dobové korespondence, táborových osobních dokladů, fotografií, zvukových i obrazových záznamů, časopisů, novin, exilových knih, písemných i jiných pozůstalostí po exulantech, kronik klubů krajanských sportovních, rodinných, uniforem, praporů, videonahrávek i trojrozměrných předmětů. Vše, co zašlete do muzea, je možno osobně prohlédnout v prostorech muzea exilu na ul. Štefánikově 22 v Brně. Každý Vámi doplněný materiál nám umožňuje rozšíření expozice i publikační činnosti.

Za muzeum exilu Vám mnohokrát děkuji.

V těžkých dobách bojů o Slovensko (Pokračování 5)

Pro Věstník upravil Bořek Šindler

Po obsazení severního a východního Slovenska českými dobrovolníky a příslušníky Gardy Slovenskej Slobody, kteří se k nim přidali ještě zbývalo obsadit jih, včetně Bratislavy, kterou Maďari hodlali podržet jako maďarské město stůj co stůj. Přestože bylo stanoveno rozkazem italského generála Piccione, velitele italských legionářů ještě před jejich příchodem z Itálie do Československa, že Prešov a Košice mají být obsazeny legionáři, velitel československých sil na Slovensku plukovník Schoebl dal tato města s okolím obsadit svými vojáky, protože vyústávalo nebezpečí, že jakékoli prodlení by Maďarům dovolilo vybudovat vojenskou obranu a bylo tedy nebezpečí v prodlení. Prešov a Košice byly tedy obsazeny koncem prosince 1918 a krátce nato se dostavili českoslovenští legionáři dorazivší z Itálie.

Zbývaly dvě hlavní bašty odporu na východním Slovensku - Prešov a Košice. Navíc v Košicích bylo sídlo Dvortsákovy samozvané Slovenské ľudové republiky a také maďarské sborové vojenské velitelství. Maďari využívali čas svého působení v Košicích k přípravě obrany, především však k odvážení majetku všeho možného druhu do Maďarska. Tak docházelo ke ztrátě velmi cenného státního majetku. Ale již dříve bylo však obsazení Košic a Prešova z rozkazu generála Piccione, velitele italských legionářů, vyhrazeno československému armádnímu sboru z Itálie a ten se koncem roku

1918 vracel domů z Itálie. Plukovník Schöbl se však přesto rozhodl pro vojenské obsazení těchto dvou měst, především kvůli rychlému zajištění státního majetku a hodnot, a dále kvůli rychlé likvidaci trapné politické události se Slovenskou ľudovou republikou. Pomohlo mu k tomuto rozhodnutí i to, že právě na Slovensko dorazily z Čech další posily – dva prapory domácího 30. pěšího pluku, další půlrota domácího 21. pěšího pluku a 2 dělostřelecké baterie houfnic. Vytvořil tedy skupinu, která se skládala ze zmíněných obou praporů 30. pěšího pluku, 2 rot 21. pěšího pluku, zákopnické roty a 2 dělostřeleckých baterií houfnic. Dále ke skupině přičlenil ze skupiny podplukovníka Hrbenského 1. prapor Slovenskej slobody, púleskadronu 7. jezdeckého pluku, dělostřeleckou baterii a obrněný vlak. Velením této skupiny pověřil podplukovníka Berana (velitele dom. 30. pěšího pluku).

Skupina pplk. Berana zahájila operaci k obsazení Košic a Prešova 28. 12. 1918. Rozdělna se na dvě části. První část, skládající se ze 3 pěších praporů, dělostřeleckých baterií a jezdecké púleskadrony, postupovala podél železnice směrem na Košice. Druhá část, skládající se z 1 a půl pěšího praporu, postupovala ze Spišského Podhradie na Široké a dále na Prešov. Ještě ten den zaútočily přepadem dvě roty (5. a 7. rota – velitel kapitán Hon) dobrovolnického 30. pěšího pluku, tvořící předsunutý oddíl hlavní části Beranovy skupiny u Margecan na pozice maďarského vojska, které zde bylo připraveno k obraně Košic. Došlo k boji, do něhož velmi aktivně zasáhla i púleskadrona 7. jezdeckého pluku, pod vedením rotmistra Napravila. V tvrdém boji, kdy dragouni nakonec dobyli nádraží, se dali Maďaři na panický útěk. Bylo zajato 13 maďarských důstojníků, 90 mužů, a získána cenná kořist – 5 děl, 7 kulometů, 66 pušek, 40 koní, 4 polní kuchyně a bedny munice. Pátá rota dobrovolnického 30. pěšího pluku ustupujícího nepřítele pronásledovala spolu s jezdci rotmistra Napravila a pronikla až k obci Obišovce. Zde byl důležitý železniční uzel na východním Slovensku. Obsazením Obišovců se otevřela cesta na Košice. Ztráty v boji na československé straně činily: 1 padlý u jezdecké púleskadrony a 1 raněný u 5. roty dom. 30. pěšího pluku. Maďaři zanechali v pozicích několik padlých a raněných. Později byl úspěch připisován zejména dobrovolnickému 30. pěšímu pluku, proti čemuž potom podala stížnost jezdecká eskadrona, jejíž příslušníci měli dojem, že se na jejich zásluhu v boji zapomíná.

Druhá část Beranovy skupiny postupovala dále na Prešov, který bez boje následně obsadila, neboť poloozbrojená maďarská garda se při příchodu čs. vojska rozutekla. Obsazení Košic bylo svěřeno – jak již výše uvedeno – rozkazem nového vrchního velitele československého vojska na Slovensku italského generála Piccione, československým legionářům z Itálie, kteří měli brzy dorazit. Do té doby se však mohli otrěsení Maďaři na boj o město dobře připravit. Plukovník Schöbl tedy tento rozkaz porušil s tím, že mu nelze vyhovět, neboť je potřeba využít dosavadního úspěchu k rychlému získání Košic a to i z politických důvodů, neboť se jednalo o středisko Dvortsákem samovyhlášené tzv. Slovenskej ľudovej republiky. Ve snaze zabránit dalšímu krveprolití při bitvě o Košice vyslal podplukovník Beran dne 28. 12. v 14.30h do Košic štábního kapitána Bělohubého a rotmistra Napravila, aby vyjednali podmínky s tamním maďarským sborovým vojenským velitelstvím o předání města do československých rukou. Pro Maďary byla situace v Košicích velmi špatná, měli malou naději při boji se silnou vojenskou skupinou podplukovníka Berana. Souhlasili tedy se s dobrovolným odchodem z města. S sebou maďarské sborové velitelství vzalo i zástupce Dvortsákovy vlády Slovenskej ľudovej republiky, jejíž svíce rychle zhasínala. Dne 29. 12. se maďarské velitelství s jednotkami stáhlo z Košic do Nyirégyházy a Dvortsák, vůdce nyní již neexistující Slovenskej ľudovej republiky, se svými nejbližšími přívrženci se potom uchýlil do maďarského Miškovce. Tentýž den obsadil bez boje podplukovník Beran se svými jednotkami v 16.00h Košice, a to na žádost košických městských zástupců, která přišla v 11.15h, aby tak byl zachráněn majetek státu i občanů před eventuelním drancováním po odchodu maďarského vojska.

Podplukovník Beran v Košicích ihned zastavil vydávání všech maďarských časopisů, které štvaly proti mladému Československu, a později nechal zveřejnit vyhlášku plukovníka Schöbla, která byla později 4. 1. 1919 veřejně vyvěšena v ulicích. Pro zajímavost, jelikož podobné vyhlášky byly pak vyvěšovány čs. vojskem i v dalších městech, zde uvádím její text:

„Obyvatelstvu mesta Košíc! Naše vojská obsadili mesto Košice, ktoré z rozhodnutia vítaznej Dohody patria do územia Československej republiky a zostanú jedným z najdôležitejších miest Československého Štátu.

Prinášame Vám pokoj a poriadok a chceme, aby ste sa lojálne postavili na pôdu Československého Štátu. Kto proti nášmu štátu akúkoľvek agitáciu bude prevádzať, alebo svoje nepriateľské smýšľanie prejavovať, s tým zúčtujeme prísno a bezohľadne.

Každý pokus rabovania a každú krádež verejného, alebo súkromného majetku poľným vojenským súdom dám vyšetrovať a vinníkov bez milosti pokutovať. Kto u seba chová veci, pochádzajúce z rabovania, alebo krádeže, nech tieto odovzdá behom 24 hodín u posádkového veliteľstva. Po vypršaní tejto lehoty dám previesť vojenskú prehliadku a zatknúť každého, u ktorého takéto veci budú nájdené.

Upozorňujem menovite aj na to, že všetok majetok bývalého uhorského štátu v Košiciach je majetkom Československej republiky a že každú krádež tohoto majetku, nech bola prevedená od úradných, alebo súkromných osôb, budem trestať dľa platných zákonov.

Kým úplný klud v meste nebude zabezpečený, zakazujem každé zhromažďovanie a zastavujem vychádzanie všetkých dosiaľ v Košiciach vychodiacich časopisov.

Štátuverné obyvateľstvo československé žiadam, aby ozdobilo svoje domy národnými zástavami Československého Štátu. Verejné budovy (školy, úrady a p.) nech sú ozdobené československými zástavami.

Dôstojníci býv. uhorskej armády, ktorí nevstúpili do československého vojska, nech sa hlásia u posádkového veliteľstva, kde podpíšu osvedčenie, že sa zdržia každého prejavu proti Československej republike. Kto z nich tomuto rozkazu sa nechce podrobiť, môže odísť, alebo bude internovaný. Vo vojenskej rovnošate chodiť im zakazujem a menovite zapovedám nosiť čierne čiapky a rády. Kto z nich nemá civilného šatu, musí si vyžiadať legitimácie od posádkového veliteľstva.

Mesto Košice ide vo zväzku Československej republiky veľikému hospodárskemu rozkvetu v ústrety. Toto nech má celé obyvateľstvo na pamäti a nech podporuje zo všetkých síl naše snahy, smerujúce ku zvelebeniu tohoto slávneho mesta.

Každý občan bez rozdielu národnosti a náboženstva nájde našej ochrany a podpory, ak sa postaví lojálne na stanovisko našej Československej republiky.

Súd svetových dejín rozhodol, že Košice sú a zostanú súčasťou Československého štátu. Prijmite spokojne jeho výrok a pracujte s láskou a dôverou na položení základov šťastlivejšej a krajšej budúcnosti našich Košíc v slobodnej, demokratickej a sociálne spravodlivej Československej republike.

Československý vojenský veliteľ v Košiciach Schöbl, plukovník v.r.“

Během sedmi týdnů tak tedy byla obsazena většina Slovenska i přes nedostatečnou výstroj, výzbroj a početní stav čs. jednotek. Bylo to především díky silnému nadšení vojáků a jejich velitelů, kteří projevili velkou samostatnost, zejména nižší záložní důstojníci. Maďari, kteří se chystali k ofenzivě, byli rychlým postupem čs. vojska při obsazování Slovenska zaskočeni natolik, že se k rozsáhlejšímu odporu tehdy nezmohli.

Velení čs. vojska na Slovensku po obsazení Košic dne 29. 12. převzal od plukovníka Schöbla italský gen. Piccione, dosavadní velitel čs. armádního legionářského sboru z Itálie, jenž již 25. 12. dorazil do Československa, kde nejprve zřídil svůj štáb v Kroměříži (formálně převzal velení již ten den večer, avšak v jeho nepřítomnosti na Slovensku jej ještě několik dní plukovník Schöbl zastupoval). Plukovník Schöbl převzal velení nově zřízeného zemského vojenského velitelství pro Slovensko, které bylo přemístěno do Košic. Jeho úkolem byla organizace doplňovacích útvarů z území Slovenska a zajišťovat materiální zabezpečení jednotek na Slovensku.

Počátkem ledna 1919 byla brigáda na Slovensku rozdělena na dvě brigády – I. brigádu a III. brigádu. I. brigádu, jejíž velením byl pověřen podplukovník Hrbenský, tvořily jednotky: domácí 30. pěší pluk, pluk „Gardy Slovenskej slobody“, jezdecká eskadrona, obrněný vlak, 2 dělostřelecké baterie. Tato brigáda zajišťovala východní Slovensko. III. brigádu, jejímž velením byl pověřen podplukovník Šembera, tvořily jednotky: 1. dobrovolnický pluk, 2. dobrovolnický pluk, prapor majora. Poráka a samostatná I. Rota českých námořníků. Moravský pluk byl potom koncem ledna 1919 rozpuštěn. Úkolem této brigády bylo zajišťovat Oravsko, Pováží a okolí Nitra.

Vyloučeny z čs. jednotek byli ti jejich příslušníci, kteří se během obsazování Slovenska dopustili nekázně či přestupků. Dne 4. 1. 1919 rozeslal plukovník Schöbl přípis italského generála Piccione, a doplnil jej vlastním rozkazem:

„Velitelství skupiny plukovníka Schöbla. Div. čj. 11. r. k. Poštní pošta 75. dne 4. ledna 1919.

Rozkazy k utvoření této brigády vyjdou, až vojska Armádního Sboru (myšleno legionářský čs. arm. sbor z Itálie – pozn. autora) nás vystřídají.

Nechť každý velitel sestaví seznam důstojníků a mužstva, jež neudržovalo kázeň. Tito pošlou se zpět do zázemí. Je nutno, by v tomto ohledu se spravedlivě zakročilo. Lépe málo vojska, ale ukázněného.

Podplukovník Beran, Hrbenský, Šembera a major Porák hlásí stav důstojníků a mužstva po provedeném vyloučení neukázněných žvlů. Schöbl, plukovník.“

Zbývalo obsadit jižní Slovensko. Mezinárodní mírová konference v prosinci 1918 vyzvala maďarskou vládu, aby své jednotky stáhla sama z území Československa, neboť vytyčené hranice jsou již mezinárodně uznány a garantovány spojenci Dohody. Maďari se však nehodlali slovenského území vzdát. (Pokračování)

++++
České mše se konají v 11.30 ve Strathfieldu v kostele svatě Marty každou druhou a čtvrtou neděli v měsíci.
++++

Kvalitné plechové hračky z České republiky, výrobca „KOVAP“, vyše 60 druhov, máme autíčka, nákladáky, traktory ZETOR s príslušenstvom, žeriavy, karavany, autobusy atd. Oficiálny agent pre Austráliu a Nový Zéland

**Kúpiť hračky - log on www.eurotoysinternational.com alebo zavolajte: Peter na (02)9311 2659, mobil 0403 314 483 alebo Scott na 0402 306 831 (v angličtine).
Email adresa: euro.toys@hotmail.com.**

CESTOU DO EXILU (4)

Bořek Šindler

BOLŠEVICKÁ DIKTATURA SE ROZJÍZDÍ

Únorový puč bolševiků proběhl ve znamení násilí a násilnosti. Vytvoření „akčních výborů“ a jimi okamžitě prováděné čistky byl jenom jeden z prvních kroků na cestě komunistů za jejich cílem – a tím bylo naprosté ovládnutí státu, státního aparátu a ovšem také parlamentu. Parlament Československé republiky se samozřejmě stal ihned nástrojem k provádění takových změn, jakých se komunistům zachtělo. Silně protikomunističtí poslanci se po puči do parlamentu většinou nedostavili. Buď ze strachu před šikanováním anebo proto, že už uprchli do zahraničí, anebo konali přípravy na cestu do exilu. Zbytek poslanců přítomných parlamentnímu jednání byl prostě zastrašen a ochromen natolik, že k žádné vážné debatě o průběhu puče vůbec nemohlo dojít. Ostatně květnové volby, které se potom konaly a při nichž vhodit do volební urny tak zvaný „bílý listek“ znamenalo zkázu těch odvážlivců, kteří si dovolili odejít za plentu. Už během puče a záhy po puči nacházeli úředníci na svých stolech k vyplnění přihlášky do komunistické strany. Kdo vyplnil a podal, měl jakousi naději na zatímní pokračování v práci. Kdo nevyplnil stal se okamžitě podezřelým. President Beneš setrval v mlčení. Na obzoru byly květnové „volby“ a na obzoru byl i sokolský slet. Tyto dvě očekávané události byly ale brzy po puči předznamenány politickou bombou naprosto neočekávanou. Jeden večer byl totiž jugoslávský maršál Tito nerozlučným druhem Stalinovým a ráno najednou krvavým fašistickým psem. Jen nacisté a komunisté byli schopni takových nečekaných zvrátů a jen nacisté a komunisté dovedli takové tašky svých vůdců pozřít bez hlesu a bez zamžení v oku. Obrátit druhého největšího bolševika v Evropě během jedné noci na fašistického krvavého psa se tedy Stalinovi a jeho novopečené Kominformě povedlo bez jakékoli známky odporu „zezdo-la“. Čekala se okamžitá akce Rudé armády v Jugoslávii, jenomže Jugoslávci nejsou Češi a okamžitě dali Evropě, Kremlu a světu vědět, že útok na jejich zemi by znamenal válku. To i sám Stalin musel respektovat – Jugoslavie byla po zuby vyzbrojená a odhodlání Jugoslávců bránit svou zemi i proti Rusům bylo bez všech pochyb.

Dovolím si opakovat: nevěřte Dubčekovcům když vám tvrdí, že únor 1948 byl jen jakýmsi hrbolečkem v poklidné jízdě komunistů k již dávno vytčenému cíli, a že se tato jejich spanilá jízda konala za potlesku československých milionů. Tehdy snad jen velmi mladí lidé, snad ti mladí pod patnáct let, možná nevěděli a nezajímali se valně o to co se kolem nich dělo. Ale všichni nad takových těch patnáct dobře věděli oč jde. Nekomunistické oči a uši dobře viděly a slyšely že svoboda zmizela a že kolem nich začíná vládnout holé násilí a bezpráví. A komunisté sami též velmi dobře věděli, že nastolují diktaturu a že jejich strana je připravena a schopna odstranit každého kdo by se postavil jejímu diktátu. Dubčekovci v roce 1968 počali obviňovat z nesnází Rusy. Ano, chyby se stávaly, ale my jsme je napravovali, my jsme si také dali za cíl socialismus s lidskou tváří a teprve sovětské tanky překazily naše úspěchy. Tak promlouvají k nezasvěcenému světu a tak kličkují, tak velí jejich dialektika. Na pamětníky průběhu „vítězného února“ - pokud sami nejsou komunisty - takové argumenty platit však dobře nemohou. Ano, „Únor vše změnil“ znělo jedno z komunistických hesel. Opravdu, únor změnil vše. Změnil základní pilíře československé demokracie, ztratil sám způsob vzniku Československa, ztratil Masaryka, ztratil občanské i náboženské svobody a násilím zaklesnul naši tradičně západně orientovanou republiku mezi asijské vandaly. Kremelští vůdcové nově založené Kominformy, pokračovatelky během války jen takticky zrušené Kominterny, byli na koni a jásali. Nastala éra pavědeckých násilníků a omezeneckých břídilů, jejichž absolutní moc nad Československem jim dovozovala všechno – ale větru a deště nakonec přece jen poroučet nemohli.

Asi dva dny po rozehnání onoho průvodu vysokoškoláků již zgottwaldovanou policií jsem šel navštívit kolegu Handschuha z právnické fakulty. Bydlel na Hanspaulce v ulici sousedící s naší Šáreckou a ačkoli jsme nebyli nijakými nerozlučnými kamarády, občas jsme se vidávali a debatovali o poměrech. Handschuh přišel tehdy otevřít a zavedl mě do svého útulného pokojíku, kde na otomanu poloseděl a pololežel Ivan Sviták, také posluchač naší fakulty, a Handschuh prohodil něco v tom smyslu, že tady Ivan rozmýšlí, jestli má zůstat a vstoupit do strany anebo odejít „za kopečky“. Já Ivana Svitáka znal jen povrchně, byl to bratranec mého spolužáka z gymnasia Otika Svitáka, ale bylo mi dobře známo, že Ivan je silně levicovým sociálně demokratickým

Fierlingrovcem, školeným a kovaným marxistou a Handschuhova úvodní věta mě tedy skoro omráčila. Ivan Sviták byl typickým intelektuálem a jeho skoroby aristokratické rysy nijak neukazovaly na dělnický nebo rolnický původ. Vždycky jsem ho měl za běloručku – měl dlouhé štíhlé prsty a žádnou lopatu v ruce nikdy rozhodně netřím. Pronesl jsem úvodem, něco jako, že i já začínám myslet na odchod. Brzy jsem se pak ale zase rozloučil a raději odešel – ale netrvalo snad více než pár týdnů a už jsem nacházel Svitákovu jméno v zglajchšaltovaném tisku jako zastávce nového řádu. Vehementně se také domáhal splynutí sociálních demokratů s komunistickou stranou. Jak dobře známo, Ivan Sviták nevynechával příležitosti projevit se jako zastávce a propagátor nového moskevského režimu. Až potom za Dubčekova jara založil svůj Klub angažovaných nestraníků a nakonec odešel do Ameriky, kde léta bubnoval na silně marxistický buben a vrátil se se sametem domů do Prahy jen aby pokračoval v onom kultovním uctívání svatého Karla Marxe a tropil rodinně ostudu... Leč tehdy v únoru 1948 na tom Handschuhově otomanu to byla zkroušená postavička k politování.

President Beneš brzy po únorovém puči schválil novou komunisty a zrádci doplněnou vládu. I to už měli bolševici předem výborně vykonstruováno a připraveno, jen zmáčknot knoflík. Měli všude připravené svoje agenty a pomáhače a ti teď odhalili své pravé tváře. V národně socialistické straně se prohlásili za spojence komunistů a tak byli do nové vlády jmenováni jako ministři poslanci Šlechta a Neuman. Jako lidovecký ministr byl jmenován neslavně známý katolický kněz a hýřil páter Plojhar a tito povedenci spolu s dalšími měli Gottwaldovi potvrdit legalitu jeho únorového tahu. Nebyli tedy v nové Gottwaldově vládě jen bolševici. Byli v ní i nebolševičtí mouřenini pod nekomunistickými pláštiky. Což o to, Šlechta a Plojhar a jim podobné skety byly celkem dobře známy a vědělo se o nich již před únorem, že mají jakési záluďné spády a úmysly své strany zradit. Do nové vlády byl však též jmenován Jan Masaryk, prezidentův přítel a údajný ochránce a miláček národa. Protože vlastně s ostatními nekomunisty neresignoval a po celou dobu puče setrval spolu s prezidentem Benešem v mlčení, bylo jeho nové jmenování více méně automatické. Nejen že funkci ministra zahraničních věcí v té nové vládě přijal. Šel, bohužel, dál a nechal se dokonce slyšet v tom smyslu – tak o tom alespoň bylo v mediích referováno – že si teprve teď pořádně zavládne. To bylo něco neslychaného a naprosto neočekávaného a jako by toto jeho prohlášení naznačovalo, že hovoří i za Beneše. Lidé překvapením kroutili hlavami, ale čekalo se na Masarykovo představení se se svými novými kolegy v parlamentě. A blížilo se i výročí narození jeho otce v Praze a vůbec v Československu vždy tak pietně oslavované. Avšak odpověď na nečekané chování Jana Masaryka přišla a to ještě před sedmým březnem a před jeho představením se spolu s dalšími nově jmenovanými ministry Gottwaldovy kolaborantské vlády v parlamentě, když jednoho dne ráno rozhlas najednou oznámil, že Masarykovo tělo bylo nalezeno pod okny jeho bytu v Černínském paláci. Ihned jsem si to vyložil jako pádnou a jednoznačnou odpověď na pochyby o tom, kde vlastně bylo jeho pravé místo. Byla to, tak jsem vždycky uvažoval, zcela jasně sebevražda. Tedy odpověď, kterou národu zůstal dlužen prezident Beneš. Samozřejmě je nutno připustit i možnost, že šlo o vraždu. Ale vyhodit z okna v noci ministra zahraničí se mi přece jen zdálo trochu neohrabaným způsobem odstranění nepohodlného odpůrce. Sebevražda je také vysvětlení krásnější a odčínuje Masarykovu dřívější nerozhodnost ne-li přímo akt kolaborace s usurpátory a hanobiteli památky jeho otce. Možná, že se jednou pravda o smrti Jana Masaryka skutečně ještě přece jen ukáže. Pokud nebude vražda dokázána, přijímám vysvětlení, které pokládám za logické a zcela v souladu s tehdejším Masarykovým dilematem, přijímám sebevraždu jako Masarykovu odpověď komunistům, a to i za Benešova mlčení.

Způsob Masarykova skonu na mne tehdy mocně zapůsobil. Nedovedl jsem ovšem pochopit, že prezident Beneš byl ochoten a schopen, i po Masarykově smrti - ať už to byla vražda či sebevražda – pokračovat v zastávání úřadu presidenta. Že byl neschopen učinit gesto národu srozumitelné a resignovat. Resignovat měl - říkal jsem si a dodnes si to říkám - resignovat měl ihned po předložení Gottwaldova ultimata. To neučinil, naopak vyčkával i po Masarykově smrti a odstoupil až po mnoha měsících, mezitím dokonce promluvil k výročí trvání Karlovy university a dal tak nejen národu, nýbrž i světu jakoby najevo, že všechno je v pořádku, že k žádnému puči nedošlo a že k převzetí moci komunisty došlo zcela legálně. I kdybych pochopil Benešovo chování v době Mnichova, jeho postoj v roce 1948 pochopit a omluvit nedovedu. Nemocen ne-

mohl být natolik, aby třeba i tu nemoc nemohl použít jako záminku, úplně oprávněnou záminku, k resignaci. Víím, že celý život plně zasvětil usilovné práci pro svou vlast, ale tím nelze omluvit a vysvětlit všechno... Masarykovo gesto jsem si vysvětloval jako nesporné odsouzení nového režimu a potvrzení svého vlastního úsudku, že v Československu byla záměrně, násilně a nestoudně nastolena diktatura.

A diktatura větru nastolena v únoru byla. Komunisté odhodili masku přátel demokracie. Představa exilu se mi už počala jasně rýsovat jako nevyhnutelnost.

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

Nevíte co je to zboljševisovaná čeština? Nezoufejte. Já vaši nevědomost sdílím. Jedna paní však nicméně povídala, že zboljševisovaná čeština existovala a existuje, že stále přetrvává a vegetuje mezi kopřivami podél plotů, a že prý kvete stále temně rudě. Dejme se tedy cestou podél nějakého toho plotu, a pozor na ty kopřivy.

Naši komunističtí dinosauři naložili s naší mateřštinou tak jak nakládali s celou republikou a vůbec se vším co jim přišlo pod ruku či nohu. Oni se totiž česky nikdy pořádně nedoučili a českou gramatiku si nedobrovolně často pletli s tím pověstným Ra-deckým. Ne všichni, to jim přiznejme. Byli mezi nimi čestné vyjímky. Až do své smrti během války v německém koncentračním táboře byl mezi nimi velmistr české řeči Vladislav Vančura, zbraslavský lékař a eminentní český spisovatel, jehož čeština se ještě dnes hvězd dotýká. A někdejší gottwaldovský ministr školství profesor Zdeněk Nejedlý též náleží k těm čestným vyjímкам, už také jako autor vážné studie o Masarykovi. Jinak ale dovedli soudruzi prznit český jazyk s velkou vervou. A byli to především bolševičtí nomenklaturníci.

Za vlády bolševiků v Čechách například skoro úplně vymizely přechodníky. Soudruzi prostě nevěděli jak je používat, prohlásili je tedy za buržoasní přežitky a basta. Nevědouce jak na přechodníky, zakroutili jim jednoduše krkem. A Žižkov, dozvědév se o oné vraždě - a byla to vražda z nerozumu - zajásal. Snad zbylo to „koukaje z okna přšelo“, ale i to se prý stalo podezřele buržoasní. A brzy po nástupu křiklounů a prohlašovatelů o tom, jak budou poroučet větru a dešti, počala také hlavně upadat česká výslovnost. Jisté vaše bystré ucho zaznamenalo, jak se na pražském Žižkově kdysi dovedlo zavolat Heléééé Vencóóóó. Při poslechu takového zvolání moravské žínky - po pokřívání se - hromadně omdlévaly. Kdysi. Za soudruhů se ale nakonec dočkaly i toho, že žižkovština se rozmohla od pražské hory Žižkova až skoro ku svahům Bezkyd a pod Jeseníky. Lidé se do ní schovávali už i proto, aby si polepšili kádrový posudek. Čím kdo hůře vyslovoval tím lépe si zajišťoval nomenklaturní výšplh. Ale nic proti Žižkovu jako takovému - dnes je to zcela moderní a výstavná část Prahy a kdysi tam, bez Venci, vyrostl nositel Nobelovy ceny za literaturu a virtuos naší mateřštiny, básník Jaroslav Šeifert. Ale až do nedávna byl Žižkov pro Pražany symbolem pepičkosti. Nu řekněte, když dnes našinec dorazí do osametované vlasti, nedoléhají k jeho ušním bubínkům ty pazvuky ještě do včerejška soudružské češtiny? Helééé Vencóóó, ty volééé...

Možná že jó, možná že né, možná že se sejdem možná že rozejdem, to se dnes snad zpívá jako možná jo, možná ne, možná se sejdem možná rozejdem. Možná, že přijdu teď zní možná přijdu. „Že“ se už prostě nekoná. To ale snad nenese stopy soudruženi, je to možná přirozený vývoj jazyka.

Za éry Gottwaldovy ještě žil i profesor Nejedlý a mohl asi přece jen vykonávat jistý vliv na udržení dobrého stavu jazyka. Během presidentství Antonína Zápotockého snad působil i jeho vliv, protože Zápotocký sám byl spisovatelem, i když nebyl žádným Vančurou. Potom nastoupil proces „zboljševisování“, který by se dal nazvat novotnisací - soudruh Novotný prý českým jazykozpytcům naznačoval čemu rozumí a co nechápe, a to co nechápal se prostě buď nepoužívalo nebo se to zcela z pravidel jazyka odstranilo. V té době se snad počaly uchycovat výrazy jako „nahlásit“, „nahlašovat“ a jim podobné útvary dříve neznámé. Nikoli tedy ohlásit, ohlašovat, nýbrž právě nahlásit a nahlašovat. Ohlásím-li něco, pocítujeme v tom určitou osobní iniciativu ohlašovatele. V nahlašování se už ale obráží prvek povinnosti. Nahlásit je jakoby něco povinně ohlásit. Tudíž se nahlašovalo. „A už jsi to, soudruhu, šel nahlásit?“

Vhodná slova jako tentýž, tatáž a totěž skoro úplně zanikla. Místo nich začali soudruzi používat očividného germanismu ten samý, ta samá, to samé. Tentýž rok je sice správné a česky to zní dobře, pocífovalo se ta ale jako buržoasní obrat nevhodný pro soudružstvo a byl tedy naši řeči naočkován germanismus, ten samý rok. Tentýž osud potkal naše skvostné „-li“. Nebude-li pršet nezmoknem. Bude-li hezky, půjdeme na procházku. I to znělo prý buržoasně a soudružská mluva razila mnohem delší obrat „když bude pršet“. A i to čeští pochlebníci, jazykozpytci nejazykozpytci, spolykali – a mlčeli. Podobný osud potkal slůvka „tedy“ a „tudíž“ a všude se vecpalo to negramotné „tak“. Pršelo, tak jsme šli domů. A mezi dalšími a dalšími novotnísmy došlo i k odbourání koncovek celé řady českých sloves až do té doby končících na „cí“ – říci, péci, téci, utéci, ztéci, vléci, zaméci a dalších a dnes máme, s požehnáním Václava Havla a jeho řeči, říct, péct, téct, utéct, ztéct, vléct, zaméct. Bude ovšem nutno vyčkat úsudku jazykozpytců budoucích generací nepoznamenaných soudružskými zkomoleninami a ti nám snad jednou vysvětlí, kolik z těch změn lze přičíst přirozenému vývoji řeči a které z nich pouhému hajdaláctví. Ať šlo ale o skutečné zboljševisování řeči nebo jen přirozený vývoj, ten způsob vyslovování, který se rozprostřel za panování jazykových neandrtálců heléééVencóóó, a který našinci zalehne do obou uší při překročení hranice republiky je absolutně nesporným skokem do hlubiny nevkusu, lajdáctví a neúcty k řeči. Češi dokonce vyslovují pak i jiné řeči, včetně angličtiny, oním heléééVencóóó tónem dokud se nedovtípí, že se chovají jako jistí přežvýkavci.

Nemohu ale přestat sršet síru aniž bych se zmínil o jedné další nehoráznosti jakoby uzákoněné v době soudružských myslitelů. Abych, abys, aby, bychom, abyste, aby. Tak bychom to říkat měli. Ale jistě falešné bolševické „zfajovnění“ – něco jako když Marta Gottwaldová graciálně pozvedávala malíček při pití černé kávy z jí podaného porcelánového šálečku – vedlo ke zrůdám jako „aby jsem“ místo abych, „aby jsi“ místo abys, „aby jsme“ místo bychom a „aby jste“ místo abyste. I tyto zrůdy posametově přetrvávají a je jim žehnáno i z vyšších míst, i když potratily nomenklaturní užitečnost. Ne tedy přímo „abysme“ to ne, to vůbec ale ne, jen „aby jsme“. Holt fajnovějc.

Za éry soudruha Husáka si čeština trochu oddychla, protože jeho presidentské ucho bylo nastaveno spíše na mluvu podtatranskou a češtině bylo dopřáváno pokoje. Budiž mu zato vzneseno zvláštní poděkování... Samet ale nic moc v mluvě neměnil. Nejen že „nejsme jako oni“ – ale jsme i lajdačiska.

VÁNOČNÍ VEČEŘE

22/12/2007 V SOBOTU V 18,30 HODIN MÁME V SOKOLSKÉ RESTAURACI TRADIČNÍ ČESKOU A SLOVENSKOU VÁNOČNÍ VEČEŘI.

- 1. VÁNOČNÍ OPLATKA S MEDEM**
- 2. RYBÍ POLÉVKA NEBO ZELŇAČKA - KAPUSTNICA**
- 3. SMAŽENÁ RYBA NEBO ŘÍZEK S BRAMBOROVÝM SALÁTEM**
- 4. VÁNOČKA, CUKROVÍ, ZÁKUSEK - KÁVA, ČAJ**
- 5. OVOCE, OŘÍŠKY A SLADKOSTI PRO DĚTI**

DOSPĚLÍ \$30 - DĚTI \$15

PŘEDEM OBJEDNANÍ BUDOU MÍT PŘEDNOST VÝBĚRU STOLŮ A MÍSTNOSTI (BUĎ V RESTAURACI ANEBO V KONFERENCEČNÍ SÍNĚ) PO VEČEŘI BUDE ZÁBAVNÁ HUDBA.

**OBJEDNÁVKY: TELEFON 4987 4767 NEBO 0410 413 093
NEBO V RESTAURACI SOKOLA 9452 5617**

+++++
**České mše se konají v 11.30 ve Strathfieldu v kostele svaté
Marty každou druhou a čtvrtou neděli v měsíci.**
+++++

*****
**SOKOLSKÁ KNIHOVNA OTEVŘENA PRO PŮJČKY KNIH A VIDEOKAZET OD ÚNORA DO
LISTOPADU VŽDY V PÁTEK VEČER OD 20 DO 21 HODIN.
VOLEJTE RAYE ČERNÉHO tel 02 9451 4886
nebo PETRA ČERMAKA tel 02 9981 4765**
*****

H. G. Mayer & Co.

METROPOLITAN TAXATION SERVICES (BANKSTOWN) PTY. LIMITED
ACCOUNTANTS & TAXATION CONSULTANTS

Phone: 9707 1833

All Mail to:
P.O. Box 58
Yagoona 2199

Cnr Dutton St, & The Crescent,
Yagoona 2199

Vážená sestro, vážený bratře,

PŘÍSPĚVKY na rok 2007 \$ 25.00

Dovolujeme si Vás zdvořile upozornit, že členské příspěvky jsou nyní splatné. Dle nových klubových Stanov členské příspěvky je nutno uhradit do konce ledna 2007. Šek nebo Money Order prosím vystavte na „Sokol Sydney Ltd“. Nezapomeňte též napsat svoje jméno a adresu.

Příspěvky 2007	\$ 25.00
Příspěvky 2006 (pokud nezaplacené)	\$ ..... (\$ 25.00)
Dar na Věstník	\$ .....
Dar na údržbu Národního domu ...	\$ .....
Celkem	\$ .....

**VEZMĚTE, PROSÍM, NA VĚDOMÍ NOVOU ADRESU PRO
ZASÍLÁNÍ VŠECH PLATEB: SOKOL SYDNEY LTD,
16 GRATTAN CRESCENT, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

FREE LOAN CAR

All Vehicle Servicing & Repairs!

Daniel Chermak, Owner and Technical Director

We Wash & Vacuum Your Car!

209 Pittwater Rd, Manly

Ph: 9976 3255 Also open Saturdays 7.30 - 12pm

SOKOLSKÁ RESTAURACE V NAŠEM NÁRODNÍM DOMĚ

**JE OTEVŘENA KAŽDOU SOBOTU OD 14 DO 21 HOD.
RESERVACE PRO VÍCE NEŽ 12 HOSTŮ V DOBĚ DLE DOHODY
NABÍZÍME ČESKÁ A SLOVENSKÁ JÍDLA - ZÁKUSKY
JSOU NAŠE SPECIALITA. VŠE SI JE MOŽNO ZAKOUPIT
I PRO ODNESENÍ DOMŮ. PROSTORY MAJÍ
KLIMATISACI VČETNĚ ODDĚLENÉ MÍSTNOSTI PRO
SVATBY A JINÉ SOUKROMÉ OSLAVY. VELKÉ
BEZPLATNÉ PARKOVIŠTĚ. VELKÝ VÝBĚR NAŠICH PIV
I MINERÁLNÍCH VOD. SLEVA PRO ČLENY SOKOLA
A PRO STUDENTY.**

**MÍSTA SI JE NUTNO PŘEDEM RESERVOVAT
NA: 4987 4767, MOB 0410 413 093,
V SOBOTU NA 9452 5617**

WHAT'S ON IN OUR SOKOL

Sport:

- Aerobics:** Every Tuesday night 8.00 pm.
Nohejbal: RING PAVEL Mob. 0419 872 835
Volejbal: **Young team:** Sunday afternoons
Friday team: Every Friday night
Saturday team: Saturday afternoons 4.30 pm
on the dates advertised for children's
gymnastics on the pages of this issue.
- Children:** Same Saturdays as volleyball above from 3.30 to 4.30 pm
on the dates advertised on the pages of this issue.
Call Jane 0438 014 125

Other sport activities: Any time by arrangement to fit-in with the above.
FOR HALL BOOKINGS RING PAVEL Mob. 0419 872 835

Restaurant / Dining:

Our favourite dishes in air-conditioned comfort.
OPEN: Saturdays 2 pm to 9 pm. Other opening times can be
arranged for parties of more than 12 guests.
FOR MORE INFORMATION AND BOOKINGS RING
4987 4767 Mob. 0410 413 093 or SAT 9452 5617
BOOKINGS ESSENTIAL
RESTAURANT IS CLOSED ON SUNDAYS

FOR ALL ENTERTAINMENT AND SOCIAL EVENTS
WATCH OUT FOR ANNOUNCEMENTS IN "VĚSTNÍK",
SPECIAL ADVERTISING OR OUR WEBSITE:

www.sokolsydney.com

LIBRARY: Friday 8pm to 9 pm February to November

Roční předplatné Věstníku

Za 6 čísel \$ 25.00

Ceny reklam ve Věstníku

(6 čísel / 1 číslo)

- Celá stránka \$ 240.00 / 100.00
Polovina stránky \$ 120.00 / 50.00
Třetina stránky \$ 80.00 / 33.00
Čtvrtina stránky \$ 60.00 / 25.00

VĚSTNÍK

Sokol Sydney Ltd

If undeliverable return to:

16 Grafton Cres

FRENCHS FOREST 2086

